ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ;

SIVE

GRÆCORUM EPIGRAMMATUM

Florilegium Novum.

Cum aliis Veterum Poëmatis, &c.

In usum Scholæ WESTMONASTERIENSIS.

Londini, Ex officina *Eliz. Redmayne*, 1766.

Vet. A3 f 65

Bp from A. Mumhead

BARNE.

BODLEIAN
P
28 AUG 1951
LIBRARY

Ger. Joh. Voſſii de Poëtis Latinis.
Cap. 7.

SIquis inter Græcos & Latinos Poëtas comparationem inſtituere volet, minimùm inventionis gloria debetur Græcis, quos ſibi imitandos propoſuerunt Latini. Præterea fatendum Latinos ferè à Græcis vinci lepôre; vincere gravitate: quia non bene conveniant gravitas & lepos: Romani autem graviores, eóque minùs culti ac lepidi.

Cap. 7.

Quis inter Græcos & Latinos Poëtas comparationem instituere voluit, minimum inventionis gloria debetur Græcis, quos ubi imitandos proposuerunt Latini. Primum tuendum Latinos fore à Græcis vinci lepôre; vincere gravitate: quia non bene convenant gravitas & lepos: Romani enim gravitatem, cœnæ amicis cuilibet ac lepidi.

Ἀνθολογία Δευτέρα.

I.

Ἡ ἄμπελος εἰς τ' ἄγρον.

Κἢν με φάσῃς ὅπῃ ῥίζαν, ὅμως ἔπι καρποφορήσω
Οἴνον ὀπαωνεῖσαί σοι, ἄγρε, δυομένῳ.

II.

Οἱ κόσμοι ἄχει κόρᾳ κορίσκοτό μυ· ἀλλ' ἐπορί-
Ἄχει κόρᾳ καὐτὸς τῦ κόσμοι ἐκκορίσας.

III.

Ὁ Ζεὺς εἰς τ' Ἔρωτα· βέλη τἀ σὰ πάνθ' ἁρπάζεμαι·
Χὠ παῖδος βέλεα, καὶ πάλι κἄμε λαβ.

IV.

Σώματα πολλὰ βλέπειν, καὶ δώματα πάλλ' ἀνεγείρειν
Ἄγαπᾷς εἰς πηγὴν ὄζειν ἐπιμοτάπη.

V.

Σκιὴν πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον· ἢ μᾶλλ' παίζειν
Τὴν σπουδὴν μεταδείς, ἢ φέρε τὰς ὁδοιπορίας.

VI.

Εἰπὲ γυναῖκας ζῆν εὐχή, ἄξιός ἐσσι
Γηροβοσκεῖν πολλῶν εἰς ἐτέων διπλόας.

VII.

Ἠείθμῃ πολιὼ ὅλεθρον Ἀεισχείδης ὁ πονηρός,
Τὴν ὄϊν ὡς πίμπλω· τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην.

VIII.

Χ Ἑλλάδιον δὴ γῆς ἀνήμερον πόντῳ Στίλλετε, ναυηγὸν κλῶνα περὶ ναυτιλίης;

IX.

8 — Χρυσέ, πάντες χολάσιν· ὀδυσσὸς ἢ φερεσίδης· ὦδε, Καὶ νῦ ἔχειν σε, φόςῳ· ἢ μὴ ἔχειν σ', ὀδυσσεύ.

X.

Χ Ἔστιν ἐν φόρμιγγι κατηρέφθω ἢ ζωὰ αὐλῷ Θήσει φαεσίμβροτος ἁρμοσάμενος ἀρετήν!

XI.

4 — Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἕλιπε βερέχον· αὐτὰρ ὁ χρυσόν, Ὃν λίπεν, οὐχ εὑρών, ἦψεν, ὃν εὗρε, βερέχον.

XII.

Χ Ἔσβεσε φ λύχνον μερόπων, φυλλῶν ὑπὸ πολλῶν Δακρύοισι· λέξαι, ὀκτὼ με βλέπετε.

XIII.

98 — Ἐξ δεσμοὶ μὲ χθονὸς ἰχνώπ). αἱ ἢ μετ' αὐτὰς Γεγέμασι δυσμόρως ΖΗΘΙ λίγνον βερετῖς.

XIV.

3 — Ἀνέρα τὸν λιπόγυον ὑπὸ νότου λιπαυγὴς Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

XV.

Ρ. Εἰ τυχὲς εἰς τὸ φαγεῖν, ἢ ὑπὲς δ' ἐμὸν ἀμβολὺς ὑπάρχεις, Τοῖς ποσὶ σε σῴζει, ἢ πήχεα τῷ στόματι.

XVI.

Χ Εἰς τί μάτην νίπτεις λίμνας Ἰνδικὰν; ἴχνος τέχνης Οὐ δυνάσει σ' ὑφερεῖν νύκτα καθυλίσσουσ.

XVII.

22 — Βύσσας, εἰ φρένας εἶχε, κατηγορέτ' νῦν δ' ὑπ' ἀνοίας Καὶ ζῇ ἢ πιστεῖ, ἢ (ὦ πῶ) πάλιν Ἅιδεσδεν.

XVIII.

Ρ. Τὰς πολιὰς βάψασα θεμαστοῦν πεικόρνῳ Γίγνεῖ) ἑξαπίνης ἡ γύα, ἀλλὰ ῥέα.

XIX.

XIX.

Εἰς δυσώδη.

Εἰ μὲ φιλεῖς, μισεῖς με· ἢν δὲ μισῇς σύ, φιλεῖς με· — Ω 4
Εἰ δ' ἐμὲ μὴ μισεῖς, φίλτατε, μή με φίλει.

XX.

Ἂν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς πάντ', οὐκ ἀδικεῖς με. X
Ἂν δ' παρόντα, κελεύω· ἐὰν κακῶς με λέγῃς.

XXI.

Εἰκόνα Μιλτιάδου χαλκᾶς Διόδωρος, ἔπηξε X
Πλὴν τῷ Μιλτιάδου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

XXII.

Οὐκ ἔκλυσεν Φοίβου μ' ἕθ' ἅλατο· ἀλλὰ πυρέξας X
Ἐμπήδων ἄπτῃ τύρομα, κἀπέδυσεν.

XXIII.

Εἰς ἰατρὸν κλέπτην.

Φαρμακίῃσι Ῥόδων λύσεως, καὶ χειρὰς ἀείρας, X
Τἄλλα δ' πάντ' αἴρει· δίχα φαρμακιῶν.

XXIV.

Ἵππον ὑποχρώμου μοι Ὀλύμπιος ἤγαγεν ἑλκύ,
Ἧς ὀλιγοδρανίαν ἵππος ἀπεκρίματο.

XXV.

Νυκτικόρακ' ἄδει δαιμονιώτερον· ἀλλ' ὅταν ἄσῃ
Δημόφιλος, δηπεῖθ' αὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

XXVI.

Εἰς Ἀπατοῦν, πότην.

Γράμμα φέρουσ' ἔχεις τὸ σεσηπὸς ὦν· λιῶ ἀφίλη τις Β
Τῦπό σοι, οἰκείως κλῆσον ἁπλῶς ὄνομα.

XXVII.

Εἰς φυλακὴν βλιδεὶς ποτε Μάρκος ὁ λῇστής, ἑκοντὶ
Ὀκτὼ ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνων.

XXVIII.

Ἀδρίλιν καὶ Νιόβην ἐρεσκόμην Μάμμιος ὁ σκυτεύς,
Ὡς ξύλινος Ἀδρίλιν· ὡς λίθινος Νιόβην.

XXIX.

Εἴη σοι χθὼν γῆς κύφη χόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρά σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

XXX.

76 — Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελέτα· Σέξτος ἡ σωτά.
Ῥητορίλλη, εἰκών. ὁ δὲ ῥήτωρ εἰκόνος εἰκών.

XXXI.

6 — Χαλκὸν ἔχων πῶς ὄλβιον ἔχεις μάλ' ἁπλᾶ δανείζεις·
Οὕτως ὄλβιον ἔχεις αὐτός, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

XXXII.

7 — Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

XXXIII.

Εἰ τὸ ῥέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν ἐπιποιεῖν,
Καὶ βάγος εὐπώγων, εὐστολὸς ὅστις Πλάτων.

XXXIV.

Εἰ μοναχοί, τί τοσοῖδε; τοσοῖδέ τε, πῶς πάλι μοῦνοι;
Ὦ πλῆθος μοναχῶν, ψεύσαιτό μοι ἁδά.

XXXV.

81 — Χαλκὸν ἔχεις ἀνέν, ἀργύριον δὲ καὶ χρυσὸν ἀληθῶς
Εἰκόνα τὴν ἐντὸς ἡ φύσις ἐκτὸς ἔχει.

XXXVI.

Λυσιμελὴς Βάκχου καὶ λυσιμελὴς Ἀφροδίτης
Γεννᾷ δυσκάτεργ' λυσιμελὴς ποδάγρα.

XXXVII.

Παμμῆτρ γῆ, χαῖρε· σὺ μὲν πάρος ἐβάρυνέ σε
Αὐσιγλίων καὶ τηνῶν ἐπέχεις ἀβαρῆς.

XXXVIII.

Εἰς Ἐπίκτητον καὶ Θεμιστοκλέα.

Χαῖρε Νεοκλείδα Δύμαινε γλυκύ· ὧν ὁ μὲν ὑμέτερ
Πατρὶ δ' ἐλεύθερος ῥύσατ'· ὁ δ' ἀφρεσύνας.

XXXIX.

Ἀπὸ τῆ ἐν Θερμοπύλαις στήλης.

Ὦ ξεῖν', ἄγγελον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

XL.

Τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἣν σέ τις εἴπῃ, — 40
Ἡπείρης κείνῃ σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

XLI.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις, — 41
Οὐ δαπλεῖς. τοίη κ' αὐτὸς ὄναιο τάφη.

XLII.

Ὀδοιπόρου ἐπὶ μισοξένου.

Τίμων (ἔχ' δὲ τί ἐστὶ) πτωχὸς ἢ σκότος ἐνθάδ' ἔκειτο; — 42
Τὸ σκότος· ὑμᾶς δὲ πλείονες εἶν Ἀΐδῃ.

XLIII.

Ὡς ἀπὸ τῆ αὐτῆ Τίμωνος.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν πάρος· ἀλλὰ παρὼν δὲ — 43
Ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ὄψεί, τὸ μὴ σε γελᾶν.

XLIV.

Ἐξηκοντάτης Διονύσου ἐνθάδε κεῖμαι· — 44
Ταρσεύς· μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

XLV.

Ἐπιτάφιον Δάλης.

Ζωσίμη ἡ σεμνὴ ἐξ ἁπαλῶν τροφίμων δάλη, — 45
Καὶ τῇ σώματι γηρᾷ δεῖξεν ἐλευθερίην.

XLVI.

Δῆλος ἀνὴρ ὃς ζῶν μὲν ποτὲ γυμνὸς ἐπλήτευε — 46
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δυάζων.

XLVII.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν· Ἕκτορι δ' Αἴας — 47
Ζωστῆρ' ἀμφοτέρων ἡ χρείη εἰς Ἀΐδαν.

XLVIII.

49 — Ναυηγὸ πάρος ἐμὶ· ὁ δ' ἀντίον ὄρνις ἐγείρῃ·
Ὡς ἀλλ' ἢ γαίῃ ξυνὸς ἰὼν ἐς Ἄϊδης!

XLIX.

50 — Ὁκτὼ μὲν πήχεις ἄπιχθ', τριχεῖα θάλασσα,
Καὶ κύμενα, βάθος δ' ἠλίκος σοι δυάμις.

L.

51 — Ἐσβέδης γηραιὸς Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν
Οἰνωπὸν Βάκχῳ βάψας ἐρεπτόμενος.

LI.

Ἀπὸ Διογένους.

52 — Πάντα φέρω πρόβατα· λείπομαι δὲ μόνην τὴν ἐμὴν τοῦ γῆς·
Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τὴν μὲ κύνα.

LII.

Εἰς Σκιπίωνα, θήλυν.

53 — Κάτθανες ὦ Πύρρων; ἐπίχθων· Πυμάτην μὴ μοῖραν
Φῆς ἐπέχειν; ἐπίχθων· Σμίλῃ κταμεῖ πάρος.

LIII.

ρ. Δοῦλος Ἐπίκτητος ἀμύμονι τῷ σοφιστῇ ἀνάπτης·
Καὶ πυρίου Ἴσσος, τῷ φίλος ἀθανάτοις.

LIV.

54 — Πλοῦτον, λίξ· μάκαρ Δημήτριον ὃς κεν ἀνάσσῃ
Αἴσιμα ἀμοιβήσιον, χἠλεύσεται λάχνης.

LV.

Εἰς ἄγαλμα Διὸς Φειδίου.

χ Ἦ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γαῖαν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα λίξων,
Φειδία, ἢ σὺ γ' ἔβης τὸν Θεὸν ἀμφίδυμος.

LVI.

Εἰς † Μύρωνος βοῦν.

† Βυκόλε, τὴν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοΐδιον, ὡς ἔμπᾶν, βυσὶ συμπλεκάσῃς.

LVII.

Ἦ τὸ δίεργε χάλκειον ὅλου βαὶ τᾷδ' ἐπικῶ χ
Ἐκ βόδιν, ἢ ψυχὼ ἔνδυ ὁ χαλκὸς ἔχει.

LVIII.

Μόρε, τί μοι λαχάνισσα φερασφχη; πῶς ἢ μυκᾶ; — 66
Ἃ τέχνα μαζοῖς ἐκ ἀνίδυκας γάλα.

LIX.

Πόρπην τήνδε Μύρων ὁ δὼν πέχα τῦτο βαήσεις, — 67
Ἡ φύσις ἄπορός ἔσιν, ἢ ἔμπορ ἔνλετο τέχνη.

LX.

Ἰσοκίνταυρος.

Ἀνὴρ νόσφι πόδων, κεφαλῆς δ' ἄτερ αἰόλ ἵππος. — 68
Ἀνδρόδεν ἀμκέχθ' ἵππος, ἀνὴρ δ' ἐγένετ' ἀνήρ.

LXI.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς μ' ἐθεὰ πέξασ' λίδον, ἐκ δ' λίδοιο — 69
Ζωλὼ Πραξιτέλης ἐμπάλιν ἐργάσατο.

LXII.

Εἰς ἄγαλμα Κύπριδος.

Ἃ Κύπρις τῷ Κύπρον ἐν Κηδέμ, ἀ πυ, ἰδοῦσα, — 70
Φεῦ, φεῦ, πῶ γυμνὼ δὴ μ' ἐποίησε Πραξιτέλης;

LXIII.

Σπηλὴ Νεμέσιος.

Ἡ Νέμεσις θελέοισα πὸ σπηλᾶ, πῦ τι χαλινῷ — 72
Μήτ' ἄμεζόν πιειῶν μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

LXIV.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, ἐκ ἐπράσιον — 73
Ἦν νύξῃς, ἐγρεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

LXV.

Κεκραγυῖδαι Διὶ τόνδ' ἔθεσαν δῶρον, ὡς ἀφ' Ὀλύμπε — 74
Νεοσσίμβρῳ πὶ γλαῦ, ἄλλον Ὄλυμπον ἔχῃ.

LXVI.

10 — Κερδαλέους ἀζηθῶν δόμους, λιμένας, ἄλλας·
Τοῖσδε γὰρ ὅτι φύλαξ ἵμπεσθ', ἢ πείνη.

LXVII.

Ἑπτὰ εἰσὶ μαίνεσι πόλεις περὶ βίζαν Ὁμήρου.
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

LXVIII.

Εἰς εἰκόνα ῥήτορος ἀφυοῦς.
Τίς σε τὸν ὑ λαλίονλα πῦπω ῥητῆρος ἔχαλε;
Σιγᾷς ὑ λαλίεις; Οὐδὲν ὁμοιότερον.

LXIX.

Χάμαπόσθ' ἡ Ἔρατω μεταλλάξας, ἐποίησε
Τήγανον· ὑκ ἀλόγως, ὅτι κὴ αὐτὸ φλέγει.

LXX.

78 — Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ Ζωγράφος· ὃν μὲν ἀκοῦσ
Εἶδες ἄν. εἰ δὲ λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

LXXI.

Ὠρολόγιον.

Ὡραῖον ἀ χαρεῖσα σοφὰ λίθος· ἀ διὰ πλῆθος
Γνώμων θ', ἀελίῳ παπὶ μεμισθωμένα.

LXXII.

Ὁ σίφαν θ' περὶ κεφαλῆ μαρμαίνει Ἡλιόθεν·
Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τῷ σιφάνῳ σίφαν θ'.

LXXIII.

88 — Εἰ μὲν ὑπερφέρει τὸ κρεῖον, μετάδος θεὸν ἀ πίλθη·
Εἰ δ' ἴσον, τί φοβῇ τοῦθ', ὃ μένει, ἀδόναι.

LXXIV.

90 — Ἢ τὸ φιλεῖν περίσσαφον, Ἔρως, ὅλον· ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Περσὸς· ἵν' ἢ λύσης τ' πόθον, ἢ κεράσῃς.

LXXV.

Κάλλ Θ ἀνδ χαείτων τέρπει μόνον, ἃ κατέχει δί. — 91.
Ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

LXXVI.

Ἦν εἰσίδω Θήρωνα, τὸ παγὺ ὀρῶ· λῶ ἢ τὸ πάντα
Βλέπω, ἢ ἢ γὲ μή, τυμπαλιγ ὑδὲν ὁρῶ.

LXXVII.

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ· μύρῳ περὶχων χάριν, ἣν σὺ
Αὐτὴ γὸ μυείσαι χ τὸ μύρον δώσασα.

LXXVIII.

ρ. Οἰνοπότας Σειρηφῶν κενεὸν πίδον ἀρθετο Βάκχῳ·
Δέχνυσο δ' εὐμβύης· ἄμφω γὸ ὑδὲν ἔχει.

LXXIX.

Ἀνδρὶ μὴ αὐλητῆει θεοὶ νόον ἐκ ἐνέφυσαν·
Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν χῷ νόΘ ἐκπέτα.

LXXX.

ρ. Ἀντίον ἡγίκ τήσας ῥίνα χ τόμα χάσκων
Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

LXXXI.

ρ. Ἄνθρωπος δείλης, ὅτ' ὀπίνομες· ἂν ἢ χθὲς
Ὀψὲ Θ, ἐπ' ἠμίλυς θῆρες ἐγειρόμεθα.

LXXXII.

ρ. Ζῶς κύκΘ, ταῶες, Σάτυρος, χρυσὸς δ' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀγλόης, Δαναάς.

LXXXIII.

35— Αἱ βόες αἱ λᾳιγὲ Μάρκῳ τῷ Καίσαρι, χαίρειν·
Ἂν δ' οὐ νικήσῃς, ἄμμες ἀπολλύμεθα.

LXXXIV.

Εἰς Νιόβην.

62— Ὁ πίμπλῳ ἐκ ἔνδον ἐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς ἐκ ὀπτὸς ἐκ ἔχει πέφον.
Ἀλλ' αὐτὸς ἐκεῖ νεκρὸς δεῖ ᾖ πέφῳ.

LXXXV.

Ἀντιφίλῳ τινί.

94— Πλωτόπτ, τὸ δ' ἐοι φᾶρος ᾖ χλαῖναν Ὀδυσσεύς
Ἤτησεν· δολιχὴν δ' ἔδυσας ἀντὶ πόνου.

LXXXVI.

Ρ. Οἱ δὶ πόδας κόσις λῶ τεκέων, ᾖ μητέρι πόσις
Γίγνομ', ᾖ πολέμιος λῶ πυρὸς ὀκ ἀφετέρης.

I.

Τισαμενὲς εἶσιν ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι τέσσαρες ἱε-
Οἱ δύο μὲν δρομικοί, οἱ δύο δ' ἀθλοφόρον. (ενὶ,
Ζηνὸς, Διπλίδαο, Πανημέρου Θ', Ἀρχεμάχειο·
Ἄθλα δ' ἔστ', κότινος, μῆλα, σίλινα, πίτυς.

II.

Οὐκ ἀπὸ Μεσσάνας, ἀλλ' Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστής,
Σπάρτα μοι Σπάρτα καὶ δάσεσι πατρίς.
Κεῖνοι τεχνάεντες ἔμαθον μόνοι, (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ) βίᾳ κρατέειν.

III.

Μήτε ἓν ἀλιπόντα μάχην μήτ' ἄστυον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὀλίγων μοῖραν ἀνηριθμῆ.
Καὶ δὴ γήσιον ἄλμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μυριάμβων ἐ γλυκὺ βρεφέων.

IV.

Εἰς Σφαῖραν.

Τὸν γαῖης ἐν πόντε ἀμειβόμενον πελάδνης
Ναύτιλον ἠπείρου, πυξοπόνον πελάγους.
Ἐν τετραυῖς δρόμοιον ἐκ παντὸς ἔστησε Ἄρης.
Σπάρτης· αἰχμητὰ δ' ὕρεα καὶ πελάγη.

V.

Ὃν πόλεμος δηλοῖ ἐν ἄλεσι, νῦν ὑπὸ γῆσι
Θλίβομαι, ἐν δ' ἰδίῃ τήκομ' ἐλεύθερος πολέμῳ.
Ἀλλά μοι τέρμων ἴδε φαίσγανον, ὡς ἐν ἀείσω
Θηκάμενος· ἀπωσάμενος καὶ γῆσιν ὡς πόλεμον.

VI.

VI.

Μακρὰν τοίγε, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥῆξε φίλιππος
Ἀμβατὰ χαλκείας κλῄσιν πύλας Μακάρων.
Καὶ γὰρ ἔβαν ἐς πόλον ἀπὸ σκάπτοιο Φιλίππου
Δίσμας. λοιπὰ δ' ἀνοίγε Ὀλύμπιον ἄστυ.

VII.

Οὐ τέρψω βαθυλήϊος ἀρούρας
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκης ἔρεμμαι βίος, Μακεῖνος.
Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μοι τέρπει.

VIII.

8. Ἧκεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀϋτὸς, ἀμφ' ὀπὶ πυκνῇ
Νηπάχῳ, Ζαφύρου πολλὰ ἐλαφρύνοντος.
Φάσαντο κυρσώπης ἐρίπνον ὦ μεγάλαυχοι
Μητίεις, ἀδίνων λίθος αἰδάνει.

IX.

Ἀπὸ γραμματικῆς.

Ὄργανα μυκαίων, τὰ πολύφωνα βιβλία πωλῶ,
Εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μετερχόμενος.
Πιερίδες, σώζοιεν λόγοι, σωτήριοι ὑμῖν.
Σωτηρίης γὰρ ἐμοὶ καὶ θάνατον περίεχει.

X.

Ἀπὸ Γραμματικῆς ἐξάρας ✠ Καθόλου.

Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πανδύος ἰσὶ αἱ ὕλαι.
Συμφώνων, λεπίδες τὰς ἐλάφρας δόρατος.
Ὄμματα μὴ χάσκωσι, τένων, ῥαχὶς, ἰνίον, ὦμοι.
Τῆς ΚΑΘΟΛΟΥ ἢ φέρω τὰν ὁλωλὸν κεφάλαν.

XI.

XI.

Τὸν λύχνον ἐξ ἰδίων μαζῶν σέρω ἐπὶ δῆλόσε
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιεῖν θεσμοθέτου ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὦν ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται·
Ἢ χαίρεις δηάξας πῶς φύσιν ἐκλαβών.

XII.

Ἐκ κωμῆς ἦλθε κύων μία· πῶς τὸ ξένον; εἰς ἐμὲ θῆρες
Τὴν γοερὴν ἐπιοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἔχε.
Αἰθέρα λοιπὸν ἔχοιτε λαγοί, βατὸν· δηὰ φοβεῖσθε
Οὐρανόν, ἢν σὺ φέρεις ἀστερόεντα κύνα.

XIII.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τρισσὰς δύο, μέτρον ἔδηκαν
Ἡμετέρης βιοτῆς ἠώιοι αἰθέριοι.
Ἀρκέομαι τούτοισιν· ὁ δὲ χρόνος, ἄνδρα δέοιτο
Ἡλικίης· ἔδωκεν χὠ τειλέων Πύλιος.

XIV.

Εἰς εὐμορφον κολυμβῶσαν.

Ἃ Κύπρις καλίαν γυμνὴν σὺ βόασον ἰδοῦσα
Φεῦ, φεῦ, πῶς καλόγων ἐκτόθεν ὀργίων
Ζηλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον ὁ θρασὺς δηὰν
Νηὶς ἀπὸ γλυκερῶν Κύπριν ἀνῆκε βίδων;

XV.

Πτολεμαίῳ.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφήμερος· δηὶ ὅταν ἄστρων
Μαζὸν πυκνὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
Οὐχὶ βαπτάω γαίης ποσὶν· δηὰ παρ' αὐτῷ
Ζηνὶ διοτρεφὲς πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

XVI.

Εἰνέτει κινδυνῶν ἔφυγον δύο Μυρτίλος ὅπλῳ,
Τὸν ὠδῖ, ἀεὶς δύσας, ἢ δι' ὀδὸν ἐξάιδω.
Ἀργάσης ὅτ' ἔδυσε νεὼς τρόπον, ἀσπίδα δι' ἔχων
Σωθεὶς κυκεωθῆναι ὕδατι καὶ πελάμῃ.

XVII.

Αἱ νύμφαι δ' Βάκχαι, ὅτ' ἀν πνοιὰς ἄλαο δ' ἐκέλευε;
Νίφας, ἀνὰ τίφρας ἄφτι κυλισθήσων.
Τύνεκα σὺν νύμφαις Βρόμιος φίλος· λιὰ δ' ἴνιν ἔργῳ
Μίσγεις, ὄξυ πῦρ ἔπι κυδήσιον.

XVIII.

Ἦν νέος, ἀνὴρ πάντες, νῦν γυμνὸν πλόκος εἰμί,
Ὦ ἀόνος ἀν πάντων οἰκτρὸς ἀν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆσις δωκάλεν, ὀπίτ' ἀλλ' ἀν ἔχον.
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XIX.

Εἰς Ἄρεα.

Ἦ ῥεῖν ἐγὼ Περσῶν ἀκρόπολις αἰθριόεσσα,
Ἦ πυργον Ἰλιάδαις ἄτρεκα δριφάμενον
Αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνάσσω,
Τίσασα Πειθὼ δαίμοσιν ὑψὶ δίκας.

XX.

Ἦ τοῦ ῥεῖν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐν' ἀρούραις
Ἦ Νέμεσιν δεινὴν ἔχ' κῶμα σὸν Θεόν,
Μίδρα νῦν ἀπαθέοις πενιχροῖς σκωλήμασι κρύπτει,
Ὀφθ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐλεήσασα.

XXI.

Ἀχρὸς Ἀχαιμενίδαι μιμνέλιν πατρὶ νῦν ἢ Μενίππῳ
Καὶ πάλιν ἐς ἑτέρα βήσομαι εἰς ἕτερον·
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μὲ πολ' φίλτο, ἢ πάλιν ἐκεῖ
Οἰκῶ. εἰμὶ δ' ὅλως ἄδικος, ἀνὴρ πόρος.

XXII.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ, δεκέτων μέσον ἤρπασεν Ἥρας
Αἰνείας ἔτεον πατρὶ βάρος, πατέρα,
Ἔκλαγε δ' Ἀργείους, καὶ φαίστα μιχθὲν ἐς Ἄρη
Κίρδος ὀγμαλέος, τῷ ἢ φέρουσι μάχα.

XXIII.

XXIII.

Εἰ τὸ μέλειν δύναταί τι, μείμνα καὶ μέλητα σοι·
Εἰ δ' μέλει σοὶ σῷ δαίμονι, σοὶ τί μέλει;
Οὔτε μεμψίμοιρος ἴσχε δαίμονα, ἀκαμέλησες·
Ἀλλ' ἵνα σοι τί μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλει.

XXIV.

Παρακαθήμενός τις τῷ τὴν Κυπάρισσον.
Ὦ τλῆμον Κυπάρισσε καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπολλύων,
Ὡς αἰεὶ κλάδῳ ῥάμνοις καὶ πόνοις.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τὰ φίλα μαρναμένη χρὶς
Νῦν δέ σ' ὁ χαμαιπικὸς καὶ ποδὸς ἐσσείσει.

XXV.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρημνῶν
Ἔλθῃς, μήτ' ἐνέχε σεῖς τὸ δασυζὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ ὡς Νάρκισσε, ἰδὼν τὸ σεσηπὸς ἑαυτοῦ
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν, ἵνα δανάτῳ.

XXVI.

Ἰχθὺς ὁ γευτὸς Σωσίπατρος ἐκ ἁλὸς ἐλθών.
Περῖκε δ' ἔχει πολλαὶ ἐξ ἁλὸς εὐκοσίαι.
Οὐ λίνεα, ὁ κλαμὼν σεσαώκαμεν· τῇ ῥίνι γὰρ ὄφελες
Ἄγκιστρον, σύρας πίσσα τὸ τηκόμενον.

XXVII.

Ζωογλύφος εἶκε καλεσκόμενος, πολλὰ δ' ἐμόχθει
Ἐκ δυσὶ καὶ ζωῇ κοὐδὲν ἐκαρπάσατο.
Ἰχθῦα συμπήξας ἐκ ἔρδασεν· ἐκ δ' ἀνιηρὸς,
Τῷ ῥίν' ἀπεμάξω καὶ χεῖρα δεῖς, ἔρυγε.

XXVIII.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Περίλλος τῷ ῥῖν' ἀπομάσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μυρεστέρην.
Οὐδὲ λίχει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν βάρῃ· ἢ γὰρ ἀκοῆς
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ τ' ἀκοῆς ἀπέχει.

XXIX.

XXIX.

Γράψας Δικαλίωνα, Μενίσκε τι, καὶ Φαίδωνα
Ζητεῖς, τίς τύπων ἄξιος ὧν τυγχάνω.
Τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν· ἄξιος ὄντως
Ἐστι μὲν ὁ Φαίδων, Δικαλίων δ' ὕδατος.

XXX.

Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ἐπεχείρουν Διόδωρον
Σωκλῆς, πλατεῖς τοῖς ἐπέθηκε λίθους.
Τὸ κυρτὸν σίβαρὸς ἐπὶ πᾶν ῥάχις· ἐκ δὲ πεσόντες
Τέθνηκεν· γίγονεν δ' ὀρθὸν τὸ κυρτόν.

XXXI.

Πένης ἁλιεὺς Ἄλεξις ἅμ' ἔκλυσι, πένης ἐκάθηρε,
Πένης ἰδὼν ἀρᾷσεις, πένης ἐνέχεισι πάλιν.
Καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἣν φάρμακον, οἷς συνεπαύσε,
Εἷς τάφος, εἷς αἶσα, εἷς κοπτὸς γίγνεν.

XXXII.

Παῦλ' φιλεκπλήκτοις καὶ ἐρεσσοπάσι κύμασις,
Καὶ Σαπφείοις ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαδρυάσι,
Σωὶ ψυχῇ καὶ λόγχαις τ' εἶναι συοφορτίσι, Μάρκε
Μηδὲν ἐλαφρὸν, αὐτοὺ πὺξ κωφὰς ἐρέμασε.

XXXIII.

Τὸν μικρὸν Μάκεδονα δίπυς κοιμᾶται θυρέων,
Εἰς βάγχιον μικρῷ τῷ ποδὸς, οἶκτος μὴ·
Ὃς δ' ἐν τῇ βάγχῃ ψιλὸς τὸν μισῶ ἀπονίξας;
Ζεῦ πάτερ, εἰ πιν, ἔχεις δ' ἀτρεμέα Ἡρακλέα.

XXXIV.

Εἶχε φίλων λίμενον σαπέσεχεν· ἐκ δ' ἐν ὀπίσσω
Σωθῆναι δὲ Ζεὺς αὐτὸς ἴσως ἐθέλει·
Οὔνομα δ' μόνον ἴδ Σωτήριχος· οἱ δ' ὀπίσσω
Ἔπλεον ἢ πρὸς νῆ ἢ πρὸς Περσεφόνης.

XXXV.

XXXV.

Αἰεὶ θνητὸν ἅπαν, Πολύκλειτε· νῦν ἦ πεπρωκὼς
Ἐξαπίνης ὀλίγην λυσσάμενος πυκνόν.
Αἰεί μοι δοχίης κενεὸς ἐμπίπτει· οἶνος ἐλέγχει
Τὸν τέλπνον· ἐκ ὀφθῦ νῦν κακὸς, ἢ ἰδάνης.

XXXVI.

Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεδυσμένος· ἀλλὰ τίς ἄρα
Σβέσει μ' ὀξὺ βρέμων γῆρα σκαλεύμενος;
Ὡς ἄλικον θεὸν εὗρεν, ὃν ἔγκλεκεν αὐτὸς ἐγώ σε
Βάκχε φίλον, τοῦτ' οὖ τύμπανα πιφρίσσομαι;

XXXVII.

Οὐ μοι Πλειάδων φίλερι νὺξ, ἐλαὶ θαλάσσης
Ὀρνύμενον ζυφελῷ κῦμα σὺν πνοιλῷ·
Οὐδ' ὅταν ἐξ ἀγέλης μέλας ἔρανος, ὃς κακὸν ἔπλεξε
Ταρσῷ ἢ μύθων μυρίονας ὑφαίνοντας.

XXXVIII.

Οἶσι δ' πώγωνα φρενῶν ποιητὴν εἶναι
Καὶ λιὰ ἥσυ τρέφει, φίλτατε, μυρόβολον.
Κεῖσεν, ἐμοὶ πειθοῖς ταχέως ἔτ' ἢ ὁ πώγων
Φθειρῶν ποιητὴς, ἢ φρενῶν γίγνεται.

XXXIX.

Ἑρμαίους, ἡμῖν Ἀρεθλίης ἐξ ἀγρὸς οἶνος
Αἴρων, ἐσχόφας πίθος ἔθηκε μέγα·
Οἶνος κὶ Κίνταυρον ἀπώλεσεν· ὃς ὄρεσιν ἢ
Χ' ἡμᾶς· νῶν δ' ἡμεῖς τὸν ἀπολέσωμεν.

XL.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ ἢ σὺ φημι πένεσθαι,
Χρῆσις ἢ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῆς σύ, σὰ γίγνεσθ' ἂν ἢ φυλάσσῃς
Κλῆσιν ὁμοίως, ἀπὸ νῶν γίγνεσθ' ἀμάθεια.

XLI.

Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα, καὶ λεχατῶν
Καννάβινος κεφαλὴς μάλιστα ἀσπίσατον.
Εἰπεῖν δ' καλέσαντα φιλήσασθαι· ἔστι δὲ ὄζυς.
Καὶ φόβος· οὐχ ὁ πλήθων, μή με πιὼν κτείνῃ.

XLII.

Μὴν Ἀπελλικόδης ὁ φιλήτυς· οὐδὲν ἐοικὼς
Καὶ, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μοι, παρ' ἐμοί;
Ἦλθ' ἀλλ' ὁ μὲν γελάσας, μισῶν, φίλε (φησὶ) φιλήσω.
Οὐχὶ ἔφυς παρὰ σοὶ χρήζομαι, ἀλλὰ μένης.

XLIII.

Εἶναι μὲν Κυνικὸν σε, Μενέστρατε, καὶ συμβιῶσαι,
Καὶ ῥηγῦν, οὐδὲν ἐντελέσαι καθόλου.
Ἂν δ' ἐπιβῇς πίζης ἔρτυσι καὶ κλάσματ' ἀδωνῆς,
Κἀγὼ ῥάδιον ἔχω σὲ λέγειν κύνα.

XLIV.

Εἰς Θεμίσωνα φιλόσοφον γεωμέτρην.

Ἄπυγος ἐσσὶς ἀστρολόγος, ἐς πόδας βλέπεις
Ἄπυγος ἀστρολόγος· οὐδὲν ἀπειρέσιον!
Ἠθελ ποτε χρείωσαν, αἰεὶ δὴ σ' ἐγλίσ πολὺ χείρων·
Δεῦρ', ἀνδρῶν κρίτα· νῦν γὰρ ἄνω κατέχεις.

XLV.

Κλεινὰς Ἰωάννης Σηπτὸς, λέγε· Γαμβρὸς ἀγαστὸς
Θνητὸς ὅμως· Γενεῆς ἀνθ' Ἁγασσίτε·
Θνητὸ κἀκείνῳ· Βίαν ἄγλιτο· Οὐκέτι τῆτο
Θνητὸν ἔρις· ἀθανατοὶ κρείττονες εἰσὶ μόρου.

XLVI.

Μὴ μίσγει Μάγνητι τὸ πηλίκον ἄνομα πίμβῳ
Μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω·

Τεκ-

Τὴν παῖδα Σαλαμῖνι καὶ ἑλκάσι τ' Φιλοπάτειραν
Γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μηδὲν ἀκεσσάμενος.

XLVII.

Ἀσπέρας οἰκτρὸν ἄστρον Ἀχαιῶν ἐσπερίων
Οὐρανὸς, ὡς πολλοῖς ὀλίσθανεν εἰς σὲ βλέπων·
Ἀστὴρ πειν ἀβὲ λάμπεις ἐπὶ ζυγίοιν Ἑῴοιν.
Νῦν δ' ἄφαντον, λείπεις Ἑσπερίοις ἐν φάεσιν.

XLVIII.

Νιόβη σοὶ Χάρμα.

Μύναν αὐτὸν τέκνοις τεκνοῦσθαι λέξω με Πορθμεύς,
Τὰν λάλον ἀρχαῖον φόρτον Ταντάλου.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὺν σπέρμασιν ἑπτὰ κύρβις
Καὶ κύρβας, ποίᾳ σπλάγχνα δ' Ἀρτέμιδος.

XLIX.

Παῖδά με πενταέτηρον ἀκήδεα θυμὸν ἔχοντα
Νηλεὴς Ἀΐδης ἥρπασεν Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βίοτον μετέτιξεν
Παύρῳ, καὶ παύρων τῆδ' βιότου κακῶν.

L.

Δῶλος ἐγώ, καὶ δοῦλος· ἀλλὰ θεὸς ἢ με πύμβω
Δέσποτα Τιμάνθη, σὸν ἔθυ ζῶον.
Εὐαίων', ἀσινῆ τοίνοις βίον· ἐκ δ' ἐμεῦ γήρως
Πεῖρε με μόλῃς, σὸς ἐγὼ Δέσποτα κ' εἰν Ἀΐδῃ.

LI.

Σῆμα τόδ' Ἀΐαντος Τελαμωνίου, ὃν κλέος μεῖζον
Αὐτῆς χερσὶν ὑφ' ἣ καὶ ξίφεϊ.
Οὐδὲ γὰρ ἐν δηΐοισι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
Εὐρυάλεια κλονέων πρὸ σ' ἔτευξεν φονέα.

LII.

Μή μὲ πάρω συγκεῖτε τὸν Ἕκτορα· μηδ' ὅδε πύμβῳ
Μίσγοι τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.

Ἰλιάς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ πάρος, Ἕλλησ Ἀχαιοί
Φάρυγγες· τύτοις πᾶσιν ἐχρησάμεθα.

LIII.

Ἀγελεὺς ὅτι Χάρωνι πλέον ἢ πᾶσιν Ἡρακλῆς ἦλθ
Τὸν νέκυν· ἀνὰ νόμον τοῖς πολιτῶσιν ἴσον.
Τερπωλῆς ἀπέπαυσεν ἀπεσφήλιξε δὲ μάχθων.
Οὐκ ἐρόησε χάμυς· ὑλεγαμῶν ὀδυρίας.

LIV.

Εἰπὲ Κύον, τίνος ἀνδρὸς ἐρεσσῆς σῶμα φυλάσσεις;
Τοῦ κυνός· Ἀλλὰ τίς ἦν ὅστις ἀνὴρ ὁ Κύων;
Διογένης. Τίνος οἰκίης Σινωπέως; Ὅς πίθον ᾤκει;
Καὶ μάλα· γυμνῷ δ' ἀνέρι πᾶν εἶκον ἔχει.

LV.

Γυμνικὸν ἀδ πολ' ἀγῶνα διαθλήσαντα, Ἠλεῖε Ζεῦ,
Τὸν σοφὸν ἄνδρα Θαλῆν ἤρκασας ὀκ ξυλίτε.
Αἰνέω ὅτι μὴ ἐγγὺς ἀπέζευξας· ἢ γὰρ ὁ φείδυος
Οὐκέθ' ὁρᾶν ἄπο γῆς ἀξεσεν ἠδύνατο.

LVI.

Οὐ μόνον ἐμφύχων ἀπέχεις χθόνα, ἀνὰ δ' ἀψύχων.
Τίς γὰρ ὃς ἐμφύχων ἦλατο, Πυθαγόρη;
Ἀλλ' ὅταν ἐλθῇ τι, κἀπέθη κἀλιάδῃ,
Δὴ τότε κἀ Ψυχὴ μὴ ἔχειν ἐδύνατο.

LVII.

Ἡρακλεὶς ἐγώ τιμᾶ, ὃ πάντα ἕλκει, Ἄμυκε;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνεν, τοῖς δὲ μὴ ὀπταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἀνθρωπος πειρηνείαι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
Οὐδεὶς· Ταῦτ' αὐδῶ κἀπαρὲξ Περσεφόνη.

LVIII.

Ἤθελες, ὦ Ζηνῶν, καλὸν ἤθελες, ἄνδρα τύραννον
Κτείνας, ἑλκῦσαι δηλοσυμίης Ἐλέαν.
Ἀλλ' ἐδάμης· δὴ γὰρ σε λαζὼν ὁ τύραννος ἐν ὅλμῳ
Κόψε· τί τοῦτο λέγω; σῶμα γὰρ οὐκ ἔβαλε.

LIX.

LIX.

Εἶπας Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὠμβροκιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλῆ τοίχου ἐς ἄλαδε.
Ἄξιον ἐδὴν ἰδεῖν δαπάτης κακόν, ἀμφὶ Πλάτωνος
Ἐν τῷ σοὶ ψυχῆς ἡδέως ἀναλεξάμην.

LX.

Ὄμματα μὴ κύρτις μύλις ἢ χαφὶς ἔκτεν ἰδοῦσα
Οὔτε σέλας χροιῆς ἄκρεγε διαπασσάπο.
Εἶπε μυριδρυλὶν ἐμὲ φαεσφόρον ἡδέα χάλαι,
Μαρμαρυλὶν ἡδέα καὶ θεσπεσιάδος.

LXI.

Εἰς Ἰκάριον ἐν λειμῶνι.

Ἰκάριε, κηρὸς μὲν σε διάλεσεν· νηῒ δὲ σὲ κηρῷ
Ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ Χαλκοπόνος.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ πτερὰ πάλιν κατ' ἴχνος, μὴ τὸ λοιπὸν
Ἠερόθεν πίπτων Ἰκάριον τελέσῃς.

LXII.

Εἰς εἰκόνα Φιλοκτήτου.

Ἐχθρὸς ἐκὼν Δαναοῖς πλάσῃς ἐμέ, φησὶ Ὀδυσσεύς,
Ὅς μ' ἔμπης κακοῖς ἤλοιθρος τε νόσῳ.
Οὐκ ἤρκει πίτυς, τρόχος, λίθος, ἕλκος, ἀνίη·
Ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τ' πόνοι ἐπράσσαπο.

LXIII.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὴν
Λύσιππος· τίν' ὀδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
Αὐδήσεπ δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος, εἰς Δία λεύσων,
Γᾶν ὅτι ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ· σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε.

LXIV.

Αἰεὶ Λάρπαδος βαρύς· εἰκόνα κλῦε
Ἔκλυσε, καὶ Πλάτων τ' τύπον ἠφάνισε.
Τί πλέον; εἰ ἐπέεσσιν Ὁμηρείοις δ' ἐκείνου
Εἰκὼν ἀφθάρπις ἐγγεάφος τελέσῃ.

LXV.

Παλλὰς τὴν Κυθέρειαν ὑποκλοπὸν ἔειπεν ἰοῦσα,
Κύπρι, δίλεις ὅπως εἰς κεῖσε ἐρχόμεθα ;
Ἦ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρεν ;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω ;

LXVI.

Εἰς τὸ κυνὸν μὲ τέθεικεν ἐμὸν χάριν, ὃν δὴ Πείππον
Εὐτυχίδης ξηρῶν κληματίδων φύλακα,
Καὶ ψευδόκλημα κρημνὸν βαθὺν· ὃς δ' ἂν ἐπέλθῃ
Οὐδὲν ἔχει κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὴ φύλακα.

LXVII.

Ἱππὶς μεσόπων Ἱππόκρατις, ἀγαθὰ χὠ ἵππων
Σώστρατε, χρυσῆς ἴσον ἀκτῖνος εἶς.
Ἢ τέχνῃ μετέμειψον ὄνομα μηδὲ καλεῖσθαι
Ἄτρῃ· ἢν τέχνης ἦς ἄτρῃ κεφαλεῖ.

LXVIII.

Ἔστιν Πειθανδρὸ Λείου εἰκόνα τοὐτέου,
Καὶ τὸ ἀπολλυμένου σῶμα πεδ' ἀμφίπολον
Εἰνάλιον δηλοῦνα· λέγει δ' ὁ τὸ Λείου μὲν
Κτεινόμενθ' ἁνδρώποις, ἰχθύσι συζόμενα.

LXIX.

Καὶ πυεὶ χὠ νιφετὸς με χὠ βύκλοιο κεραυνὸς
Βάλλε, χὠ εἰς χρημνὸν ἔλκε χὠ εἰς πλάγη.
Τὸν γὸ ἀκαμάτοισι πόδοις, χὠ ἔρωτι δαμέντα
Οὐδὲ Διὸς τεύχει πῦρ ὑπεραλλόμενον.

LXX.

Παριδὼν ἐκ ἔργω· τὸ μὲν ὄνομα κάλλυ ἀχέσας
Ὠϊσάμην· σὺ δ' μοι πικρὸς ἔσσι τυτάτω.
Καὶ φεύγεις φιλέοντα χὐ φιλέοντα διώκεις.
Ὄφρα πάλιν κεῖνον χὐ φιλέοντα φύγῃς.

LXXI.

Ψυχή μοι θρασέως φεύγειν πόθον Ἡλιοδώρας,
Δάκρυα χὠ ζήλως τοὐ πεῖν, ὑπερμένη.

Φιλ

Φησὶ μὲν· ἀμὰ φυγεῖν ὕμοι δίνῳ· ἡ γὰρ ἀναιδὴς
Αὖτη καὶ σεσάλῃσι καὶ σεσάλῃται φιλεῖ.

LXXII.

Ὀξέσι λαχνήεντα λίμας πάσσοισιν ἐχίνου
Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα δεῖλοπόδων,
Σφαιρηδὸν ταφυλῆσιν ὑπεξχάνλα δρυόσιν
Κόμαυλος βεμβίκι ζωὸν ἀνακρέμασε.

LXXIII.

Παυὶ βίπων χάμαζον, νύμφαις ῥόδα, δύρσα λυαίαν
Τειαδίην ἅτε συμπαίλοις δῶρον ἔδηκε φόβας.
Δαίμονες ἀμφὶ δὲ λῆρον ἀνακρεμάνοι· αὔξετε δ' αἰεί,
Πάν, ἀγέλας· Νύμφαι, πόλυπα· Βάκχε, γάνος.

LXXIV.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τ' Ἐρώτων
Ἑσμὸν ἐπὶ φερδύεσι αἶσυ ἔχουσα νίων
Τῇ Παφίῃ τὸ καλὸν πεδέων· ἐπὶ τοῖν κλῃδὶ δεδᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἶν δ' ἦν πάρος ἡ δύναμαι.

LXXV.

Γναμπτὰ τεμαστίοιν ἐκ τεμαστίης λίνα δήρης
Δέχνυσο, Πάν· Πίχης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων
Ταῦτα φέρει· θηρῶν, Δᾶμις· Κλείτωρ δ' ἁλιάδων·
Καὶ σοὶ δὺς εὐαχεῖν ἦεν, χάρα, ὕδωρ.

LXXVI.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθρῄξι θεοῖς
Σωθεὶς ἐκ πολάγους Λυκίλλιος ὧδε πόνημα
Τὰς πείχας ἐκ κεφαλῆς· ἄμφω δ' ὁμὸν ἔχω.

LXXVII.

Τὰς δυρεὰς ὁ Μολοσσὸς Ἰωνίδι δῶρον Ἀθήνᾳ·
Πύῤῥος ἀπὸ θρασίων ἐκφύσιος Γάλατας.
Πάντα δ' Ἀντιόχου καθ' ἑλὼν φάλαγ. ἓ μία θυμὸν
Αἰχμητὴς καὶ νικῶ καὶ πάρος Ἀσιανίδι.

LXXVIII.

Ἡ κόρυς ἀμφοτέρωθεν ἔλαχεν χαίειν. ἐμοὶ δ' ὀρῇδε
Καὶ τερπνὴ φιλίοις ἠδὲ φόβος ἀνδράλοις.
Ἐκ δὴ Πυλαιμένεω Πείσων μ' ἔχει· ἔφερεν δ' ἑταίρους
Οὔτε κόρυς χαίτας, οὔτε κόμαι κόρυθι.

LXXIX.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκρίβωσατο χαλκῷ
Ὁπλάσις, ἔμπνουν οἷα τυπησάμενος.
Τίς δὴ χαίειν, τίς ἄεθλα, τίς ἔνδια δίνεα τ' ἰχνη
Τάξει ἢ νίκην ἔμπαλ' ἀμειβομένην;

LXXX.

Ἀντολίης, δύσιός τε, μεσημβρίης τε καὶ Ἄρκτου
Σὰς δρόμος ὑψιφανὴς ἀμοιβάδην ἔβυσεν,
Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε· θανὼν δὴ σε μή τις ἐείπῃ
Τῶν γε ἀνικήτων ἄμμορος ἐσσὶ κλέος.

LXXXI.

Ἐνθὰ πολυπλανέες περ' Ὀλύμπιον ἀστέρες ἦλθον,
Μήνη, Ζεύς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.
Ὅππως ἀπ' αἰθερίου μετερείσμεθα πνοιὴν ἕλκειν
Δάκρυ, γέλωτα, χολὴν, ἡδυπνοον, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν.

LXXXII.

Ἀσπὶς ἐγὼ ἀτλάμων Ἀρίπα παρὰ τοῖδε κάθημαι
Αἰακίδαο πύμβῳ, κεκραμένα πλοκάμοις,
Θυμὸν ἄγει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς πάρ' Ἀχαιοῖς
Ἀσπιδοφόρων ἀπάτη κρείσσων ἐμεῦ κέκριται.

LXXXIII.

Ἀνδρὸς ἄγεις δίσκημα καὶ ἐν Ἑλλάδι σῷ ἐφ' ἑαυτῷ
Ἱππίᾳ Ἀρχιδίκῃ τῷδε κέκλυθι κόνις.
Ἡ πατρός τε καὶ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' ἔσσα τυράννων
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη γῆν ἐς ἀπειδαλίην.

LXXXIV.

Τῆνος ὅδε Ζηνὸς Κίτιος φίλος, ὃς ποτ' Ὀλύμπου
Ἔβραιμε, ἐκ Οἴτης Πήλιον ἀμβάδην.
Ῥιπὰ πάγ' Ἡρακλῆος ἄεθλια· πῶ δὴ ποτ' ἄστρα
Ἀτρακτὸν μέγας εὗρε σαοφροσύας.

LXXXV.

LXXXV.

Ἃ Κύπρις Μούσαισι· Κορέσσατο, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ'· ἢ τὰν Ἄρηϊ ὑμῶν ἐφοπλίσομαι.
Αἱ Μῶσαι πρὸς Κύπριν· Ἄφες τὰ ζωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν ὁ πόθος τέτο τὸ παιδάριον.

LXXXVI.

Ἱππαδίων μύρμηκι Μενέσθᾳ ὡς ἐλέφαντι
Δύσμορος ἐξαπίνης ὑπὸ ἐξετάθη.
Λακπαθεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ κάλλιον, Ὦ φθόνε, φησί
Οὕτως ἱππαδίων ὤλετο καὶ Φαέθων.

LXXXVII.

Αἰνιγματώδη.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἂν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε, τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ ὃ βλεφάροις, κ' οὐδ' ἔχω βλέφαρα.
Ἂν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα, σοὶ δὲ πάρεστι
Φωνή· ἐμοὶ δ' ἁπαλὸν χείλεσιν ἀνοίγεται.

LXXXVIII.

Εἰς Λίπτον.

Ὑγρὸν μὲ ἔπηξεν, ἐναιωρεῖ δ' ὁ σίδηρος·
Εἰμὶ δ' μυσαίων μυστικὸν ἐνδόχιον.
Κλειομένη σιγῶ· λαλέω δ' ὅταν ἐκπατάξῃς με·
Κωνωπὸν τὸν Ἄρη μοῦνον ἔχω τὰ λόγια.

I.

1 Σπαρτιάδες Ἀρείης ὁ Μιχαηλίδης ὑπερηύχεε
Περσία σὺν κλισίῃσι Τιτρωσκόμενα πολλά.
Τοῖοι γὰρ παῖδες ἔπονται πάτρης· ὑπ' ἀνδρείῃ
Οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε δίῃ.
Ἦ γὰρ ἐφ' ὑπλήγων ἢ τειμαῖς ἐλάμπετο ἀκρῃ
Ἠΐθεον· μίσῳ δ' ἔπλ' ἐπὶ σπλήνῳ.

II.

3 Πηρὸς ὁ μὲν γήροις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν ἀμφότερον ἢ
Εἰς αὐτοῦ τὸ πύκνις ὀφθεὶς ἐκάμισαν.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρ' ἄειρεν
Ταῖς κείνου φωναῖς ἀγχαπὸν ὠρθοβάτει.
Πάντα ἢ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
Ἀλλήλοις μείσασθ' ἀλλήπεις εἰς ἔλεον.

III.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ἀναπάσασα ἢ μήτηρ
Εἶπε, χὴ σέργων ἄορ ἀναχρεμίζη
4 Ζώων μᾶλλον, σὸν μαχεῖ λαμπρὸς αἶχος ἀνάπτεις·
Καὶ κρατερῆς Σπάρτας πίστια δεσμὰ λύεις.
Ἦν ἢ δάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μᾶλλ' ἀκούσῃ
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένᾳ.

IV.

Πυλὺ Λεωνίδεω καπέδων δέμας αὐτοδαΐχθον
Ξέρξης, ἰχλαίνῃ φάρεϊ πρηνίζει.
5 Κἀκ νεκύων δ' ἤκουσιν ὁ τᾶς Σπάρτας μέγας ἤρως,
Οὐ δ' ἔχομαι θεσπέσιος μισθὸν ὀφειλόμενον.
Ἀσπίς μοι τύμβῳ κόσμος μέγας· ἔρρε τὰ Περσῶν,
Ἥξω κ' εἰς Ἀΐδην ὡς Λακεδαιμόνιος.

V.

Μήτε βαθυκλεάνοιο τύχης κυφίζεο ῥοιζῶ,
Μήτε σὸ γαμψὸν φεύγῃς ἐλαφρὸν εἰλυόμενος.

Πᾶς

Πᾶς γὰρ ἀστὰ ἀσταθέεσι βίος πολεμίζει αὔρῃσι,
Τῇ κῆ τῇ δαμνᾶς ἀντιπεδηλατέων.
Ἦ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι κῆ ἄτρεπτον ἧς ἔπι μοῦνος
Κύματα δαρσαλέως παντυπάρει βιότε.

VI.

Ἐλθὼν εἰς Αἴδαν, ὅτε δὴ σοφὸν ἐλύσατο γῆρας
Διογένης ὁ Κύων Κεγχρέων ἐδὺς ἀγυιάς, 6.
Καὶ χρώσας ὁ γέρων τὸ περιβόητον ἐγγὺς ἐκείνε
Τῷ πολιῷ ἐκ ποταμῷ χρυσὸν ἀφυσαμένου,
Εἶπεν, ἐμοὶ κῆ νῦν πλείων πόνος, ὅστα γὰρ ἄχρον
Πάντα φέρω σαυτῷ ἐμοί, Κρονίδη· σὺ δ' ὐδὲν ἔχεις.

VII.

Ἥμισυ μοι χρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ' ἐ μᾶλον φύεσκ', ἐ σταφυλή. 11.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἔμυσε Ἑλικωνίδα, λεπτὰ περήσας
Χείλεα, κῆ στεινὴν ῥῆν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὴ τῶ εὖτε πόσιμα μέλαν ποτόν, ἔνδοθεν οἷα
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

VIII.

Εἰνοδίλιν καρδίλιν με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισί, λιθοβλήτου παίγνιον εὐσκοπίης.
Πάντας δ' ἀκρεμονάς τε κῆ εὐθαλέας ὀζοδέτευς 12.
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις ὐδὲν πλέον. ἦ δὲ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμοὶ ὖσειν ἐναρποφόρην.

IX.

Ἰοπτὴς Διὸς ὄρνις ἀπέσκε Κρῆτα φαρέτρης,
Οὐρανόθεν πέζῃ τόξον ἀμιτυόμενος. 15.
Κῆνον δ' εὐθὺς ἀκοντι παλιντρομέοντα κατόκλα
Ἠερίδην πτηνὸν ἔκτανεν ὡς ἔδυτεν.
Μηκέτ' ἐφ' ὑμετέρῃσι ἀλωαῖσι, Κρῆτες, οἴσοις
Εὐχεῖσθ', ὑμετέῳ κῆ Διὸς εὐστοχίῃ.

X.

X.

Δορκάδ' ἀρτιτόκοιο πδηνητήειον ὕδωρ
Ἔμπλεον οἰδοῦσι πικρὸς ἔπυθεν ἔχις.
16. Νεβρὸς δ' ἰομυγὴ θηλὺ σπάσι κ' τὸ δυσαλθές
Τρώμα ζ ἐξ ὀλοῦ λυγρὸν ἔβρωξε γάλα.
Ἄδην δ' ἠλάσατο· κ' αὐτίκα γηλέϊ μοίρη
Ἦν ἔπορεν γαστήρ, μασὸς ἀρεῖλε χάειν.

XI.

Ταῦρος πρηϋτήτος, ἀεργὸς δὲ πῆρις ἀρούρης
Εἰν ἁλὶ ποὺ γαίης ἀντέχομεν καμάτῳ.
Αἶλακα πὴν ἀάδησεν ὑδάσιν ἔλκομεν ἄμφω
Μαχροτενῶν ῥοίων ἄμμα σαλευόμενον.
Ἰχθύσι δ' ὀκ ταχὺν λαιψηρὸν οἱ παλαεργοί,
Ἦδη κὰν πλάγει καρπὸν ἀρῦσι βόες.

XII.

Οὖρος ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πίσυνος ποτε βένθος
Ἐκφερεσυγεῖν μεμαὼς τρηχὺ ὀδόντα κυνός.
17. Ἀλλ' ὑδ' ὡς ἤλυξε κακὸν μόρον· αὐτίκα γάρ μιν
Εἰναλίη μάρψας πνοιμαχος ἀρφάνισε.
Ἐα πυρὶ, ὡς αἶνος, πέπτες ἐς φλόγας. ἦ ῥά σε δαίμων
Κὴν ἁλί, κὴν χέρσῳ δρέψε κυώεσι βόρην.

XIII.

Παμφάγος, ἐρπυσὶς χ' δώματα, λιχνοδόρος μυς
Ὄρσεον ἀρήσας χείλεσι πασαμένον,
Πώγωνος δεροῖο νόθω ὠδάξατο σίχα,
Αἰτίκα δ' ὀρακόεις ἐπλατύνησε δόμος.
Ἠμιόδη, δ' ὀδμῶσιν· ὁ δ' ἐν κλειθροισιν ἀφύκτοις
Ληφθείς, αὐτοφόνον πότμον ἐπασσάσατο.

XIV.

Εὔκολος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες. ἔν τε χαλαπὴ
18. χαίζων κ' δρυΐνῳ ασπαδόμην μέλιτ

Ἀλλ'

Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης ἔνα γ' ἐπίλον ἦ παχὺν ἄρνα
Αἰτεῖ· ἢ πάντως ἓν δύο ἐκλέγει.
Ἀλλὰ λύκος ἔρχει· τί δ' τὸ πλέον; εἰ τὸ φυλαχθέν
Ὄλλυ, εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τῶ φύλακο.

XV.

Εἰπέ ποτ' Εὐρώτας ποτὶ τὰν Κύπριν· ἢ λάβε τὰν χώραν.
Ἢ ξίδει τᾶς Σπάρτας· ἡ πόλις ὁπλομαχεῖ.
Ἀ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, Καὶ ἴσομαι αἰὲν ἀτᾶ χήᾳ, 39.
Εἶπε, καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.
Χ' ἁ μὲν Κύπρις ἄνωγε· ἀναιδέες οἱ δ' λέγετε
Ἴσορες, ὡς ἁμὶν χ' ἁ Διὸς ὁπλοφορεῖ.

XVI.

Κοινᾷ παρ κλισίᾳ λιθαργικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
Κείμενοι, ἀλλήλων γύνυ ἀπεσκάδασαν. 22.
Ἐξέδορε κλίνης χθὸ ὁ πολιήτης ὑπὸ λύσσης
Καὶ τ' ἀγαθὰν τὸν πάντα ἔπυθε μέλος·
Πλευραὶ δ' ἀμφοτέρους ἐζήνυτ' ἐκο· ἀς ὁ μὲν αὐτῷ
Ἔχετο· τ' δ' ὕπνῳ πυκὺς ἔλυθε κόπο.

XVII.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτιο δαήμονο· ὃς ποτε λεπτᾷ
Φοινίδι δηναιὰς ἀστέρας ἐφράσατο. 23.
Ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς
Ἀλλόμβρο κύκλοις ἄστρασι δρόμος.
Αἰνειδὼ γὰμων ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
Δόλιτερο, ὅστις ἔδηκ' Ἄστρα φαεινότερα.

XVIII.

Θειοτρόφις Πείσωνι τὰ τειχήεντα κύπελλα
Πέμπει· χαρίζομαι δ' ἐγὼν ἀμφότερα. 24
Δοιὰ γὰρ ἐκ σφαίρης τεμάχεα δύο καὶ τὸ μὲν ἡμῖν
Τὰς νοτίας. τὸ δ' ἔχει πείρατα τᾶν βορίᾳ.
Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' ἐς Ἄρκτον ἐπίβλεπε· δοιὰ δ' ἐκάμφοιν
Μέτρα πών, ἄστρει τύγτα τὰ φαιρόμενα.

XIX.

XIX.

Κωφὸς ἐγὼ, χρύσειον ἐς ἀπείρονα χῶρον ἄφωνα
Λάϊνον, οὐδ' ἔμψυχον ἔχων λαὸν βαρύμοχθον ἐρύσαι.
Στήσας ἀνδοζόλον κρατὸς τείχεα, τῶν κελαδεινῶν·
Πηκτίδα μεσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέδισα.
Καὶ τάδε δρῶν εὔκοσμον ἔχω βίον· ἐν δὲ αὐτὸς
Κόσμῳ ἀγαθὸς λύχνις ἔπλετο καὶ στρόφος.

XX.

Ἀβάλε χειμερίη με κατέκλυσε κύματα πόντου
Δειλαίην, νιφόεσσαν ἄμοι ἀμφὶ λίην.
Αἰνόμαι σωθεῖσα τί μοι πλέον ὄρμον ἐχέσδαι,
Δδουδὴν φωτῶν πείσματα δυσμενέων·
Κωκυτῷ με λήξαιτε βαρὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας
Ὤλεσα· ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἴσοι λιμένος.

XXI.

Ὁλκὰς ἀμετρήτῳ πελάγους ἀνύσασα κέλευθον
Καὶ τοσσάκις χερσοῖς κύμασι νιξαμένη,
Ἦν ὁ μίλαξ ὅτ' ἄρος ἐπόρσυνεν, ὅτ' ἐπὶ χθόνα
Ἤλασιν χειμερίων ἄγγελον οἶδμα νότων.
Ἐν πυρὶ γῶν ναυηγὸς, ἐγὼ χθονὶ μίμφομαι ἀπὸς φ
Νῶν ἁλὸς ἡμετέρης ὕδατα δυζομένη.

XXII.

Εἰς οἶνον ἀπὸ κεδρῶς.

Τίς; πόθεν εἰς Διόνυσε; μὰ γὴν ἀλιδέα βάσχον
Οὔ σ' ὀπιπεύσκω· ἦ Διὸς οἶδα μόνον.
Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δ' ἡδὺς· ἦ ῥά σε Κελτοὶ
Τὴν περίβοτρύων, τηλόθεν ἀμπελόων.
Τῷ, σὲ χὴ καλέειν Δημήτερα, ἢ Διόνυσον,
Πυρὶ δὴ μᾶλλον χὴ βέμεν, ἢ βέμεν.

XXIII.

Αὐτῷ σὺν κίχλῃσιν ἐὰν φρεγμοῖο διωχθεὶς
Κόσσυφος, ἠέρίης κόλπον ἴδῃ νεφέλης.

Καὶ

Καὶ τὰς μὲν ζωοχόον ἀγέκδρομος ὤχμασι θώμηξ
Τὸν δ' μόνον πλεκτῇσι αὐδὶ μιθῆκα λίνοις.
Ἰερὴν ἀοιδοπόλων ἐπίμοιρος ἡδος· ἦ ἄρα πολλοὶ
Καὶ κωφαὶ λιγυρῶν φρεσὶν ἔχνια παγαί.

XXIV.

Ἀτὰρ ἡ κόρη, μελίφρονες, λάλος λάλον ἀεὶ πέζασα
Τέτηκα, βλαισῆς δ' ὦτα φέρεις τάκει.
Τὸν λάλον ἀ λαλέουσα· ἢ εὐπέρεον ἀ πτερόεσσα
Τὸν ξένον ἀ ξεινὰ· δεινὸν ἰκεινά. 19.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; ἀ δὸ δόμος ἐδὲ δίκαιον
Ὅλλυθ' ὑμεναίους ὑμεναίοις τόμαι.

XXV.

Ἡ πάρος εὐδρόσοι λιβαζομένη φερέσποι
Πτωχὸν τὸν γυμφῶν μέχει ἐς οἰς σταλάγα. 26
Λυθράδεις δ' ὁμοῖον ἐπὶ ψάπτο νέμεσα χέρσος
Ἀνδροφόνος, κηλὶδ' ὕδασιν ἀγκυρέων.
Ἐξ ἔ μοι κῦρσαι φύγον ἤλιον· οἷς ἔνα Βάκχον
(Εἰ θέμις) πύματα μισήσαιθ' ἐκ ἐς Ἄρη.

XXVI.

Ἀνδρομάχης ἔπ ἐρῆνον ἀκκομῶν, οἰστὶ τεχίλων
Δερκόμεθ' ὀκ βαθρων πᾶσιν ἐρεπομένων,
Καὶ μόδον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πλοκος,
Ἡδὲ ἀ ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρὶσμιον,
Μαιονίδεω διὰ μῦσα, ὃν ἁ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖ, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίμακα.

XXVII.

Οὐκέτ πυρὶ θεὶς ὁ φαεσαγόμαχας ὄπι δῦσαι
Ἀρχὸς ὀ μαίνει μυελόδυς ἰλίφας·
Ἀλλὰ φόβῳ στιλας βαθὺ αὐχένα σεῖς ζυγὸς ἔτανυς
Ἀντυγὰ σθρυλχοῦ Καίσαρος ἐρεπίτ.
Ἐγὼ δ' εἰρήνης ἐ δὸς χάριτ', ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, ἰωμοιῆς ἀντυπάγει πατίσῃ.

XXVIII.

Ξεῖνοι, τίὸ θεὶ βωτον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἰξλιὼ,
Τλιὼ πάρ Θ ἐυπίργοις τείχεσι κληζομένην,
27. Λιῶν Θ τέφρη κατεδήδοκεν· ἀμφὶ δὲ ἐν Ὁμήρῳ
Κεῖμαι, χαλκείων ἔρκ Θ ἔχουσα πυλῶν.
Οὐκέτι με σπάλεῖ τρωοφθόρα δῆρατ' Ἀχαιῶν
Πάντων δ' Ἑλλήνων κέκομμαι ἐκ βελέων.

XXIX.

Ἕκτορ, ἀρήϊον αἷμα, χ' χθὸν Θ οὔπω ἀκόρεις;
Χαῖρε, χ' ἀμπνδυσον βαιὸν ὑπ' ἀσπεδ Θ.
28. Ἴλιον οἰκεῖ Ϝ, κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
Σῶ μὲν ἀφαμερτέρους, ἀμφ' ἔτ' ἀρηϊφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο· παρίσταν χ' λέχ' Ἀχιλλεῖ
Θεσσαλίῃ κείδ Ϝς πᾶσιν ἴσ' Αἰακίδαις.

XXX.

Παισὶν ὅτι θεμιτέοις ἥδν πείτον ἐν πνεῖ μήτης
Θοῖσι χ' ἀπλήτῳ δαίμονι μεμορμένη,
Τέτρατον ἄλγ Θ ἔπικτε, χ' οὐκ ἀνέμειναν ἀδῖνες
Ἐλπίδας, ἐν ᾗ πνεῖ ζωὸν ἔδηκε βρέφ Θ.
Οὐ θρέψω, λέξασα· τί χ' πλέον ἄλδι μαχοῖ
Κάμνετε χειρδίκῳ πάνθ Θ ἁμαχδὸν ἐόντες.

XXXI.

Οὗτ Θ ὁ νῦν βέλπτ Θ· Ὀλυμπικὸς εἶ χε πτοεῖδαν
Ῥῖνα, ψύειον, ὀρρυὼ, ὠπέια, βλέφαρα.
Εἶτ' ἀποχε-λάμεν Θ πύκτης ἀπολώλεκε πάντα,
Ὡς· ὁκ ἔν πᾶν τευκῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρ Θ.
Εἰκάντιον χὸ ἀστὴρ ἔχων πεσσεήνορ ἔμπᾶ
Καὶ κέκειτ' ἀλλότρι Θ, μηδ' ἐν ὁμοῖον ἔχων.

XXXII.

2. Ποὶ ἔ τιάγην Ὀλυμπον Ὀνήσιμ Θ ἦλθ' ὁ παλαιτής,
Καὶ πεπαλ Θ Ὕλας χ' παλιδίς Μεγεκλῆς.

Τὶς

Τίς μέλλει νικᾶν αὐτὴν ἢ ἀγῶνα, θέλοντες
Γυῶναι· κἀκεῖνος τοῖς ἱερεῖς ἐνιδών,
Πάντες, ἔφη, νικᾶτε· μόνον μή τις σε παράθηι
Καὶ σε παρεμπέσηι, καί σε παρεμποχάσηι.

XXXIII.

Εἰπὲ πόθεν σὺ μυρεῖς κόσμον ἢ πίσσα γαίης,
Ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέρων ὀλίγον;
Σαυτὸν ἀείθμηνον φείδεαι ἢ γνῶθι σαυτόν. 8.
Καὶ τότ' ἀειθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην.
Εἰ δ' ὀλίγον πλὴν τὸ σώματος ἐ κατειθμεῖς,
Πῶς δυνάσαι γνῶναι σὴν ἀμέτρων τὰ μέτρα;

XXXIV.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας ἢ σὸν ὅπως βάψεις;
Οὐδὲ παρειῶν ῥυπάδας ἐκτανύσεις.
Μὴ πίνων τὸ φέρον πόν ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλασσε, 47.
Ὥστε φέρον πεῖον κ' ἐκ φέρον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον δεῖ· τί μαίνεαι; ὅπως ῥυθμὸς
Καὶ ψιμυθὸς τάξει ἢ Ἐκάβην Ἑλένην.

XXXV.

Τὴν χρυσοῦ ῥητῆρος ὀφθαλμὴν πίνα, Μίνιππε;
Αὐτὸς δ' ὁ μακρὸν φαίνεσθαι θέλων.
Πλὴν ἤξει μείνωμεν ὅμως· εἰ γὰρ πολύ, πάντα
Τῆς ῥινὸς σταδίης, ὅσον, ἐκ ἀπέχει.
Ἀλλ' αὐτὴ μὲν (ὁρᾶς) φερεσοδίης· εἰ δ' ἐπὶ βυρσὸν
Τὸ ψηλὸν κύψω, κωὐκ ἐσόμεθα.

XXXVI.

Εἴ με φιλεῖς, ἔρχου με φίλει, κὴ μή μ' ἀλλὰ σύ,
Ἄρχω τὴν βλάβην πὴν φιλίην δέμνιος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ χρειώνα φημι
Τὴν φανερὴν ἔχθεσιν ἢ δολερὴς φιλίης.
Φασὶ γὰρ κὴ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείας
Τὰς ὑφάλους πίτυος σὴν φανερῶν πιλάδων.

XXXVII.

Ἀσκὸν μὲν ἀνέμων Ἴλαδε γὰρ ποτε δῶρον Ὀδυσσεύς
Πόντου δαπτάλιον· χρῆμα γὰρ ἦν τι μέγα.
Ἀλλ' ἐμὸς Αἴολος ἐστὶ φίλος καὶ ἔχων ἀνέμων πλέον ἴσχυε
Ὄρνυσιν ἐκπέμπει τ' ἀνέμων ὁπόσους ἐθέλησι.
Πνοιὰς δ' αὖτε πάλιν φίλος καὶ πάλιν ἵησι πνοιάς.
Οὐ δύναμαι δὲ φαγεῖν ὀλιγοδρανέες ἀνέμους.

XXXVIII.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀσπιδιώτας ἀγὼν στρατὸς ἦν κινοῦμεν
Ἢ μύας, ἢ Φυλλᾶν ἱππικόν, ἢ βαρυάχων.
Γδῆς κ' σὺ φοβῆ μὴ καί σε ἐγκαταλέξῃ
Ὡς ἂν τότων ἄξιον ἔντι μάχης.
Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἅλατι στρατὸς, ἀσχέμας ἦσθ',
Ῥωμαίοις ἐλθὼν σὺν μεγέθυς πόλεμον.

XXXIX.

Πάντα κατ' ἰσθμὸν ὀρχήσαντο, ὃν τὸ μέγιστον
Τῶν ἔργων παιδὼν πύξασε μεγάλως.
Τιμᾷ μὲν γὰρ Νιβλιν ὀρχήσαντο, ὡς λίθος ἔσπε·
Καὶ πάλιν ὡς Καπανεὺς ἐξαπίνης ἔπεσε.
Ἀλλ' ἐστὶ τὸ Κανάκης ἀνυσὸν· ὅτι κ' ἔξιον μὲν σοι
Καὶ ζῶν ἐξήλασε· τῶτο παρ' ἰσθμίῳ.

XL.

Ψυχρὸν μὲν χάλκεον χαλκέων, μορφὴν δὲ χαράξαι
Ῥᾴδιον· ἀλλ' ὅτι σοι τέμπεσιν ἀμφότερα.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ δικαίως ἔχον ἔξω ἀγῆσαι
Ἐν τοῖς φαινομένοις οὐ φύσις ἐφράσατο.
Τὸν δ' ἐπὶ τὴν μορφὴν δοξάζειν κ' σώματος ὕβριν
Πῶς ἂν τις γράψαι, μὴ δ' ἐσιδὼν ἐθέλων;

XLI.

Οὐ τὸ λέγειν σαφήνεια κ' Ἀττικὰ ῥήματα πάντα
Εὐζήλως ὄζιν κ' φρενίμως μελετᾷν.

Οὐδὲ

Θύλλ' ὃ δ' ἐκάρκαιρε, καὶ εἰ κοναλεῖ, τό τε σίζει,
Καὶ κελάρυζε, λέγεις· οὐδὲ Ὁμηρος ἴση.
Νοῶν ἀοκνίδος δὲ τοῖς ῥήμασι, καὶ φερσὶν αὐτὴν
Εἶναι καιγοτίεσιν, ὅτε νοῆν ἀ λέγεις.

XLII.

Ἤθελον ἂν πλυτεῖν ἐς πλυσὸν καὶ ποτὶ Κεῖσθ',
Καὶ βαρὺλλος ἔβ' ἐ μεγάλης Ἀσίης·
Ἀλλ' ὅταν ἐμελέτω Νιτάνεκα τὴν σερεπηγόν,
Καὶ γεῶ σεῖς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλαυσόκομα·
Ἀχιλεὺ σε πάσας, καὶ ἢ κονίλεως ἀποζεύξας
Τὼν Ἀσίαν πυλὼ σεῖο μέγα καὶ σφόνες. 9.

XLIII.

Καὶ σῖνε καὶ τίρσε Δημόκρατις· ὃ δὲς αἰεὶ
Πιόμεθ', ἢ αἰεὶ τὲς ἀΘ' ἐξόμεθα.
Καὶ σφάντοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυείσωμεν
Αὐτές, σεῖν πύμβοις ταῦτα φέρειν ἀτέρυς.
Νῶν ἐν ἐμοὶ πίτνω μέδυ τὸ φλὸν ὀσία πάιά.
Νικερὰ Διονυσίων ἀυτὰ καπακλυσάτω.

XLIV.

Θρήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος ἐν λαθήκας
Αὐτὸν σφ' ἰδίων ἔχαρε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο, πόσον δύσε διεγερθείς
Ἰπποῖς μισθὸν, καὶ τί νοσῶν ἀκμαῖ.
Ὡς δ' ἴδε πλείω δραχμὰς μύρια λῦ διαθέσθαι,
Λυσιτελεῖ θρήσκειν, εἶπε· καὶ ἐξεπόθη. 10.

XLV.

Ὄφι Διὸς Κερβέλιο λάβετε, τὸ χθόνιον ἔσας
Γοργὸς ὀφθ' μεγάλω πόμβον Ἀειζωθόνος·
Ἀγγέλλω μεμύησθον, δὲ' ὑμένων ἔσσον ἄεις Θ'
Οἰωνῶν ἠνύσαμεν, τόσσον δ' ἠθέλον.
Δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐρεσθήσουι πίλειαι·
Ἄμμες δ' ἀσφείοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

XLVI.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Ἀντὶ πάφυ λιποῦσ' ἐς Ἑλλάδα, ἐς δ' ὅπι ταῦτα
Λέρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας.
Καὶ τύμβῳ κρηπῖδα θέσαφρ Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ ξέρξεω τέτοις δάπε Θεμιστοκλέα.
Σπαλὰ δ' ἀ Σαλαμὶς ὀπταίσῃ, ἔγκα λέγοσα
Τἀμὰ τὴμὰ σμικρᾶς ἢ μίαν ἐπὶ δίκᾳ;

XLVII.

Τὰν Πιπάναν Θερσαῖος ἐν ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους
Ἐπὰ θεὸς Ἀργείων τε αἵματα δεξάμενος.
Δεινοὺς θρήνους πάντα, ἢ αἱματόεσσα δ' ὁ πρόσβυς
Παῖδ' ὅπι πυρκαϊᾶς Τιρύνιχος εἶπε πόθεις.
Δειλοὶ κλαίδωσαν ἔγα δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, ἢ κἠμὸν, κἠ Λακεδαιμόνιον.

XLVIII.

Αἴλιος ὁ θρασύχειρ, Ἄργεος θέμις, ὃς δὲ δύσας
Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐν πολέμῳ στεφάνοις,
Τηξιμελεῖ νάσῳ κεχολωμένος, ἔδραμε θυμῷ
Εἰς θεοτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίαν.
Ὥστε δ' ἀπὸ σκολάεσσι πλατὺ φαγέμεν, ἢν μόνον ἐν πόντῳ
Ἄνδρας Ἄρης κλείνει, δειλοτέρους ἢ νόσος.

XLIX.

Οἱ δὲ τειχόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς σιωπείθμοις
Ἰναχίδας θυρέαν ἀμφὶ μαχεσάμενοι,
Αὐχένας ὑφρίσαντες, ὅπα παιδὸς ἴχνια θεσσάτον
Ἡρμόσαντο, πάντα κἠ κἰ πόλιν βιοτάν.
Εἰ δ' τις Ἀργείων ἔφυγε μόσσον, ὧν ἀπ' Ἀδράστω
Σπάρτα δ' ἀ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν, δάματο.

L.

Γήραϊ κἠ πενίῃ τειρυμένος, ἀδ' ὀρέγοντος
Οἰδίποδος ἀνδράπα δυσυχίης ἔσχον.

Τοῖς

Τοῖς ξυμεργοῖς κώλοισιν ἐπήλυδον ἠείμα πύμνυε,
Εὖ ἔσω ὀϊζυρῷ τέρμα μολεῖν βιότου.
Ἠλάχθη δ' ἐπ' ἀμαιμακέων γόμῳ. ἀγδ' ἔθηκεν
Πρῶτον, ἔπειτ' ἐπάφλω, ἀλλὰ ταχεῖς ἔδαον.

LI.

Ναυηγὸν με Λέδορκας ὃν ἡ κλείνασα θάλασσα
Γυμνᾶσαι πυμάτῳ φάρεϊ ἠλέσατο.
Ἄνδρωπος ἀθλήμονιν ἀπαρκέσι μὲ ἀπίθυσι;
Τόσσον ἄγος τόσσῳ χέρδεϊ ἀρέμβω.
Κεῖνο μὸ ἐκδύσαιτο κἠ εἰν Ἀΐδαο φέροιτο,
Καὶ μιν ἴδοι Μίνως τύμὸν ἔχοντα φάεος.

LII.

Γρωϊὰ ἀρέσβων, ἀλιβύτᾳ ἀπὸ κύμβης
Ζῶντα, κἠ ἀγκίστροις κἠ μογέοντα λίνοις,
Ἐκ δεινῆ σπηλαίᾳ νότῳ κατέδυσε θάλασσα,
Ἔβρασε δ' εἰς κερκάλιμ ἀρώϊον ἠόνα.
Χεῖρας ἀποβρωθέντα· τίς ἠνόον ἰχθύσιν εἴποι
Ἐμμῦσαι, αἳ μέγας, ἃς ὀλέκοντο φάγοι;

LIII.

Ἡ μία κἠ βιότοιο κἠ ἀΐδος ἦμαρ ἔσω
Ναῦς Ἱερακλείδαν, κοινὰ λαχοῦσα τύλη.
Ἔκτεφεν ἰχθυόλουτα, κατέφλεγε πέδιεν τε·
Σύμπλοος εἰς ἄγκιν, σύμπλοος εἰς Ἀΐδην.
Ὀλκὸς ὁ γειπάδος ἰδίη κἠ πόντον ἐπέπλει
Νηΐ, κἠ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς Ἀΐδαν.

LIV.

Ἠπείρῳ μ' ἀπέδωκα νέκυν βυθῷ θάλασσα
Σύρειν κἠ πέρην λοιπὸν ἐπασκίδναν.
Κἠν αἰὼν ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, ὑδὶ ἐδὶ χέρσῳ
Εἰρύσθαι ἔξω σειναλέης σπιλάδος.
Ἡ τύμβος κρατῆσα καθ' ὕδατος, ἢ παρεδοῦσα
Γαίῃ, τ' κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

LV.

Ἐκ γαιομόχλοις Ἐπιστλία πόντου ἐλπίς
Ἐλήνσεν, ὀδυσῆος ἵμπεσεν ἐγχάσης.
Νῶτα δὲ Τυρσηνὸς ἐπάτησεν ἀλός· ἀμφὶ δ' ἄμα νηῒ
Περιωχεῖς, κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν.
Ἀθρόον ἐμβεῖσαν δ' ἅλματος· οὐκ ἄρ' ἀλυτὰς
Ὧν τὸς ὀπυιοπόλῳ κ' εἰς ὀδόνας ἄνεμος.

LVI.

Οἰκονομὴς αἴλυσεις ἐμὴν πέρδιξ' ἀνέλῦσεν
Ζωὴν ἡμετέρης ἔλπιδ' ἐς μεγάρης.
Οὔ σε, φίλη πέρδιξ, φθονερὸν μέλεσον ἰδόντα,
Ἀλλ' ὄλβῳ σοι κλεινὸν τῶν σὸν ἀνηρίθμων.
Ψυχὴ δὲ σὸ μᾶλλον ἐείκοσι, εἰσόκε ῥίζω
Ὅσα' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύῤῥου ἔρεξε τέκνῳ.

LVII.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάρος δὲ πύλας κεκλῃστὸ βερέθρε
Ὄμμασιν ὀχλύπνοις τειαὶ φύλακες κύων.
Εἰ δὲ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζοντα λάμποων
Ἄχιον Ἀρχιλόχῃ φθέγμα Λυκαμβιάδης·
Πῶς κ' ἂν ὑπερθορέειν τοσσοῖον πυλεῶνας ἐναύλων
Νεκρὸς ἅπας, φεύγων τέρεθ' ὑπνοβολίης;

LVIII.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παρὰ πόντιον, ὃς ποτὲ μολπῇ
52. Μοῦσαν ἐχιδναίῳ κρατὸς ἔβαλε χόλῳ,
Αἰμάξας Ἐλικῶνα· φόβῳ δ' ἔπτηξεν ὑπ' ἄλσος
Μυρμηδὼν τειοσῶν ἄμματα δυσατέων.
Ἠρέμα δὴ παρόδιτον ὁδοιπόρε· μήποτε τῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐρεθόμενος.

LIX.

Εἰ κὴ δακρύοις, Εὐεκτίδη, ἑλκόσι πότμος
53. Καί σε λυκορραιστὴ δεῖπνον ἔδειντο κύνες;

Τὸν

Τὸν σκιλῶ μελίγηρω ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
Τὸν σοφίῃ τραγικῇσι μιξολύριον χάριτα,
Ἀλλ' ἔμολες πολλαῖον ὑπ' ἠέρα, ὡς ἂρ' ὁ λάτρις
Πιτθείδων, ναίῃς ἀζηχὲς Πιτθείδων.

LX.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδυ, ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών, ἣ κ' ἔκτατο πέρην βίυ. 54.
Παπτεὶς δ' Ἑλλάδος Ἕλλες Ἀθηναῖαι· πᾶσι γὰ μύθοις
Τέρψας, ἐκ πολλῶν κῦδ' ἐπίνιον ἔσχες.
Οὐ σὸν μῆμα τόδ' ἐς Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῦδε.
Τῇ γὸ σῇ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπίχθη.

LXI.

Λαπίθᾳ Ἀρχέλαος Ἀγαθώνεος πατρὶ θανόντι
Χερσὶν ὀίζυεσσῖς ὑμνολόγησε τάφον. 58
Αἰ, αἰ πίτεσν ἐνεῖνον, ὃν οὐκ ἐπέλαψε σίδηρος,
Ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τηγόμενος.
Φεῦ! σήλη φθιμένῳ κύφι μόρε· κεῖνος ἴη πὰρ
Ὄντως πατρὶ φίλῳ χεὶς ἐπίθηκε λίθον.

LXII.

Διογχίδις τόδε σῶμα σορῷ κυανέῃ, ὃς ποτὲ θυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνησε βίον. 59.
Ὦ μία τις πύξ, μία δηλαὶς, ἐς ἃμ' ἐφόρτα
Σκίπων αὐτάρκης ὅπλα σοφεσσώνης.
Ἀλλὰ τάφε τῦδ' ἐκτὸς ἴτ' ἄφρονες· ὡς ὁ Σινωπεύς
Ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

LXIII.

Ἀμπλίαι, δύπες, κόσμε μέτοχε καὶ τὰ Νίκων 60
Ἔργα δι' ἀμφοτέρων ἴκατο γῆς πρέσβων.
Ἥλιος Ἀρμώλιον ἀνιὼν ἴσον χορὸν ἁμᾶσιν
Κοίνυ. Γερμανίλιον δ' εἶδε κατιὸν ὁμῶς.
Διὸν ἀειδείδω πολέμυ κρέτος· οἶδεν Ἀρήϊς
Καὶ Ῥωμαίοις ἥλοις ἔθηκεν πυθμένα.

LXIV.

Οὗτος ὁ Κεκροπίδαισι βαρὺς λίθος· Ἀρεῖ κεῖται·
Ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης.
61. Τρεῖζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος
Ἔρξα, Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα.
Ὄμνυε νῦν νίκας, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
Καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

LXV.

Δέρκεο μυειόμοχθε τὸν Ἡρακλέα ἀγῶνας,
62. Οὓς τλὰς ἀθανάτων εἶχον Ὀλυμπον ἔσω.
Γηρυόνην, κλυτὰ μῆλα, μέγαν πόνον Αὐγείαο,
Πόλεις, Ἱππολύτην, Κηληθμοῖο βίην,
Κέρβερον Θρῃκίην, Χάρυβιν καὶ Στυμφαλίδα Νεμέης,
Οἰωνούς, παῖδα, Μαιναλίην ἔλαφον.

LXVI.

Ὤλεσα μὲν Νεμέης θῆρ' ἄπλετον· ὤλεσα δ' Ὑδρην
Καὶ παῖδα, κἀφθην δ' ἀμφεπίναξα χθόνα.
Ζωὸν δ' ἐλκύσας, πύλας Διομήδεος εἶλον,
Χρύσεα μῆλα, κλέψας Γηρυόνην, ἔλαβον.
Αὐγείαν ἐδάμασσα καὶ ὑγρὸν ἔκτανον ὄφιν.
Κέρβερον ἠγάγομην· καὶ τὸν Ὄλυμπον ἔχω.

LXVII.

Χάρε με Πολυκλείνου Θεαγενίδαο λαβοῦσα
65. Σαλμωνίς, βέντατον ὃς Διὸς ἐντεμάνιν.
Ὅς με κατ' εἰν ἀίδαν περθεῖ πελάσαι, ὑπὲρ ἱερὸν ἐχευνοῖς
Βάλλει, μισῶν μ' ἐκ' ἐλαλέοντα πάτραν.
Ἰὼ Ζεῦ φρικῆρες, ἀδὲς χόλον· εἰμὶ δ' ἀνάγκης
Ὁ σκοπὸς· ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

LXVIII.

Κολχίδα τὴν ὅτε παισὶν ἀλάσθην, τεσσυλὲ χιλιδών,
Πᾶς ἔτλης τεκέων μοῖραν ἔχειν ἰδίων;

Ἧς

Ἦς ἔπι καὶ δὸς ὕφαιμον ἐπασράπτει φόνιον πῦρ.
Καὶ πολιὸς χιόνων ἀφρὸς ἀπὸ σαλάει.
Ἀρπζεχίης ἦ σίδηρος ἐφ' αἵματι φεύγε παιώλη
Μητίεσσ' κἀν κηρῷ δι' ἔπι τεκμορόνειν.

LXIX.

Τὰν ἀναδυομέραν ἀπὸ ματέρος ἄρπ θαλάτσας
Κύπειν, Ἀπιλλείης μόχθον ὄρα χαρίσας.
Ὡς χερὶ συμμάψασα διάζεχεν ὕδατι χαίτας,
Ἐκθλίβει νοτιρῶν ἀτρὸν ἀπὸ πλοκάμων.
Ἀυταὶ νυῶ ἐρέυσιν Ἀδωναίη τε καὶ Ἥρη
Οὐκέτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

LXX.

Λαμπάδα δεὶς κὴ τόξα βαπλάπν ἕλετο ῥάβδον
Οὐλὸς Ἔρως, πάρεμι δ' εἰ χε καταιμάξιν.
Καὶ ζιάξας παλαιτρὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
Ἔασειεν Δηῦς αὔλακα πυρφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας ἀυτῷ Διΐ· φρῆσον ἀρότας,
Μή σε τ' Ἐυρώπης βῦν ὑπ' ἀρρα βάλω.

LXXI.

Σεῖο πολυκλήεντα τύπον σίσαντο, Χερωνεῦ
Πλύτιαρχ, κεραιτρῶν ἥρες Ἀυσονίων.
Ὅσσι παχιλλήοισι βίοις Ἑλλάνας ἀείσυς
Ῥώμης ἐυπολέμοις ἤμοσας ἐναίτας.
Ἀλλὰ τεῦ βιότοιο παχιλλήλον βίον ἄλλαν
Οὐδὲ σύγ' ἂν χεάψαις· κ' χδ ὁμοῖον ἔχεις.

LXXII.

Ἡ πάρ κὴ χλαῖνα κὴ ὕδατι πλησθεῖσα
Μᾶζα, κὴ ἡ περὶ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ Κυνὶ μίζα βίοιο
Ἄρκια· κὴν τύτοις λῶ τι περισσότερον.
Κοίλαις χδ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοείτην
Εἶπε, τί καί σι μάτην ὄσρακον ἦχ δοφόρον;

LXXIII.

Ἕλκος ἔχω ἀχέων, βίοτε δ μοι ἕλκος ἐχαψε
Δάκρυον, ἀστυνόμε δπδε τεροιμένης.
42. Εἰμὶ δ' ὃν κακότητος ἀμήχανος, ὃν Μαχάων
Ἤπιά μοι φάρμακα δ' ὀμόρξη.
Τήλεφός ἐσσι, Κόρη· σὺ δ γίνεο πηδὸς Ἀχιλλεύς·
Καλλεῖ σῷ παῦσον σὺν πόθον, ὃς βάλες.

LXXIV.

Τλὼ Νιόβη κλαίουσα ἐδύσατο πέτρος ἀκούειν
Θάμβεσεν εἰ λείβεσι δάκρυον οἷα λίθος.
43. Αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τίσις κατὰ νυκτὸς ὁμίχλη
Ἔμπνουν ἐν λίτπε θυμὸν ἐν ἀλίαστε λίθον.
Αἴτιος ἀμφοτέροισιν ἔχω ἀκτιμος ἀοιδὸς,
Τῇ Νιόβῃ τύμβος· αὐτὸς ἐμοὶ πάθεα.

LXXV.

Ἡράδης πλανᾶσθαι, Σωσίκρατες· ἀμφὶ πίνης ὧν
44. Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει!
Ἢ δ πρὶν σε καλοῦσα μᾶλλον δ τρὶς τὸν Ἀδωνιν,
Ζωοφίλα, νῦν τοι τέθνηκα πανδάμε.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ποῖ τις πόλις; ἢ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, ὡς ἐθέλεις εἶναι ἔχειν φίλος.

LXXVI.

Πέμπε σοι Ῥοδόκλεια, τόδε σῆμ' ἄνθεσι πέξας,
45. Αὐτὸς ὑπ' ἠμετέρης δρεψάμενος παλάμης.
Ἔστι κύπρου, ῥοδίη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ Νάρκισσος ὑγρὸς, δ κυπαιρίς ἴον.
Ταῦτα σεφανώσῃ, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀνθεῖς δ λήξεις, δ σὺ δ' ὁ στέφανος.

LXXVII.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις ὅτε σὺ τὸ πρόσθεν ἀπῆλθε
46. Κεῖνο τὸ τῆς λύγδε, βάσκανε, λειότερον.

Νῦν

Νῦν μοι φεσσοπίζεις, ὅτι πᾶς σείχας ἠφάνισάς σευ
Τὰς ὄβριν πῖς σιδαρέῃς αὐχὴν πολιοιδόας.
Μηκέτι μοι, σοντίωτε, φεσσόρχεο, μηδὲ ζωνίῃς·
Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἀγριλίδα βάπτω ἐν λήκυθι.

LXXVIII.

Λαΐς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ φιλερῶ μαρμαρίνῳ,
Γηρελέων σινάει μαρτυρίων βυσσόν.
Ἐνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀποβλήσασα κατόπτρῳ,
Ἄνθετο δραπέτῃ τῆς πρὶν ἀγλαΐης.
Ἀλλά σύ μοι, Κυθέρεια, λιχνεύσαντι ἐπίσχες
Δίσκον, ἐπεὶ μορφὴ σὸν χρόνον ἠτρέμιεν.

LXXIX.

Παῖδα παπὶς Ἄλκων ὀλεῷ σφιγχθεὶς ἀράχνῃ
Ἀδρήσας, δεινῇ πόξατ' ἐκαμψε χερί.
Θηρὸς δ' ἐκ ἀφαμαρτὸν δὰ τύμβῳ χθονίοις
Ἤτεον, πόθεν ἔειδεν ὑπερθε βέλος.
Παυσάνδρῳ δ' ἡ φόνιον πικρὸ δρυὶ τῆλε φαρέτρην
Σῆμα καὶ ἐντυχίης δῆκε καὶ ἐυστοχίης.

LXXX.

Νῦν σοι, ὦ πόντε βαπτὲ καὶ ἠϊόνες γαίης,
Ἀντίδομαι Κρίνῳ μικρὰ τεγοσμίλια.
Νῆα πολυπλάνητον ἀείμνηστον πεφυγὼν
Πολλάκις αἰσιμίλῳ σὺν λάπι ἀλίλιτι.
Πάντα δ' ἀπωσάμενος φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλας
Πιστὸν ἐπὶ γαίης ἴχνεον ἐν σανίδι.

LXXXI.

Φείγετ' Ἀειτάρχειοι ἐπ' ἐυρέα νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τῆς ξυδῆς δυσλοπέοι κεφαλῆς·
Γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
Τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν·
Τῶθ' ὑμῖν εἰη δυσκίμφελον· Ἕλλησι δ'
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ διόπαις βαβυλώνι.

LXXXII.

Ἀνδρωπον μοχθεῖτε τί χείσονα, ἢ διὰ κέρδος
Ἄπλησον νεικέων ἄρχετε ἢ πολέμων;
Τῶς φύσις δ' ὁ πλοῦτος ὁρᾷν πυρὸς βαίον ὀπίχει,
Αἰ ἢ καὶ κείσης πλὼ ἀπείραντον ἐδόν.
Τοῦτο Νεοκλῆος πυτὸν τέκος ἢ περὶ Μυσῶν
Ἔκλυες, ἢ Πυθῦς ἐξ ἱερῶν τετράδων.

LXXXIII.

Εἰς Βιβλιοθήκλν.

Αἰῶνος ἀτείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμοῖο
Παιδείης μύθυς γνῶθι παλαι-ῥυέας.
Μήδ' ἐς Ὁμηρείλν σελίδ' ἔμβλεπε, μήδ' ἐλεγείην,
Μὴ τραγικλὺ μῶσαν, μήδε μελοιδαφίλν.
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύδρομον εἶγον· εἰς ἐμὲ δ' ἀδρῶν
Εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

LXXXIV.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τὶς ἀπ' ἠόνος εὐτείχι βάλλων
Εἵλκυσε γαυηγῦ κρέατα λιποτειχέα.
Οἰκτείρας ἢ νέκυα τ' ἀσώματον, ἐξ ἁσπάσιε
Χειρὸς ὀπισκάπων λιτὴν ἔχυσε πάφορ.
Εὖρε ἢ κἀβόλιμον χρυσῦ κλίσιν· ἢ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσιν εὐσεβίης ἦκ' ἀπόλωλε χάρις.

LXXXV.

Σμίνθος ὁ πανδοίης ἀυτὸς λίχνος, ὅτε μυάχης
Δειλὸς, ὁ κἀκ ἀνάτε κέρδεα ληζόμενος·
Νόμφαλλον Φοίβε χρεσλὺν ἔτισεν· ἢ δ' ὀπὶ πῆχυν
Ἕλκομένη ἀνεὸς λαιμὸν ἀπεζέχλστε.
Τόξων δυσεχέλω θαυμάζομεν· ὃς ἢ καὶ' ἐχθρῶν
Ἥδν κ' ἀιδάξλν εὐσοχέν ὅπλον ἔχει.

LXXXVI.

LXXXVI.

Ἱππεὺς Κρητεὺς ἡ Δάμων ἐνταφιάσης
Κοινὼ ἀλλήλοις ἔθεντο σωφρονοῦσιν.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἐς κλέπτουσαν ἀν' ἐνταφίαν τελαμῶνα
Εἰσπέδυσεν δίεσι πέμπε φίλῳ Κρητί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Κρητὶς εἰσηνταφίζειν
Πέμπεν ὅλως ἀπὸ τοῦ διεφθορότος.

LXXXVII.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, ἐκ δ' ἔπ χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν πασιν ἐπ' ἀγχεμάχοις.
Πάλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· παρὰ δὲ ἕζετ'
Ἀνδρόσιν· ἢ πάρος ἄνδρες ἀγαλλόμενοι.
Φθῖδι δ' ἀμφοτέρους ψαύσας φάτις, εἰ μὲν ἀλαθὴς
Φοῖβος· ἀνικήτων ἄπεστον ἐκ δ' Ἀΐδης.

LXXXVIII.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῶος ἡγεμών, ἐνθάδε κεῖμαι,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς.
Ὃς πλείστους κρυεροῖσι μαρασμοῖσιν ἀνὸ νήσοις
Φῶτας ἀπέσωσεν Περσεφόνης θαλάμων.
Πλεῖστα πρόπαντα νόσων φύσας ὅπλοις ὑγιείης,
Δόξαν ἐλὼν πολλὴν οὐ πύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

I.

Ἀρχὴ γεσμιμαπικῆς πεπαίχθω ὅτι καπάρχει
Πρῶτ' μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω
Καὶ μὴ δ' ἀλαλήθαι, θανατῶν πάλιν ἄλγεα πρέ-
Ὁ πείπλους ψυχὰς εἰς ἀΐδην κατάγει. (λα
Τῶδε τεταρπὼν πὰ ἑλάσεια ἵ πώεα ἀρχοῖ,
Πέμπε δ' οἰωνοὶ ἐχθρὸς ὅτι Διΐ.
Πῶς ἂν γεσμιμαπικὸς δωσα' μὴ πίντε καπάσχε,
Καὶ πίντε πῶσσεις μὴ μάχε πίνθ' ἔχειν;

II.

Ἀγγελίην πὰρ Ζηνὸς ἐπὰ φίρεν ἀεσσίνης
Αἰσῦδ, οἰωνῶν μῶν' ἀκρεκτ',
Οὐκ ἔφθη ἃ Κρῆτα· δολιὼ δ' ἐστείνατο ναῦφιν,
Πτηνὸν δ' ὃ πλαγίως ἰὼς ἐλάσσατο.
Ζωὸς δ' ἔπ δίκλιν ἔλασεν νόμ', ἔμπεσε δ' ὄρνις
Ἀυδεί· τὰ δ' ἐυσοχίης ἀν πατέπτα βέλη,
Αὐχέν' δ' ἰὸν ἔπηξεν, ὃν ἡ πατὴ κοίμησεν αὐτός.
Ἐν δ' βάλ' δακῶν αἷμ' ἔπιεν δενάτων.

III.

Πίνδιμον ἠνίκα πεῖθ' Πολυξείνης Τμιναίον
Ἤνυτεν ὀχκωτῆ Πιέρῃ ὄνπερ δὲ πέφν.
Ὧδε πολυπλαύσοιο πόνας λακίσασα καρήνῳ
Κισσὶς τενίων κλαῦσι φόνῳ Ἐκύδη.
Πρόδε μὰ ἀξονίοις φθίτὸν ἔρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς,
Νῶϊ δ' Πολυξείνης εἶμα δέχη φθίμῃ.
Αἰακίδη τί τοσῦτον ἐμὸν ὠδύσαο νηδύν;
Παισὶν ἔφυς δ' ἐμοῖς ἦπ' ἠδὲ γένυς.

IV.

Τίπτέ με φιλέρημον ἀναιδὲς ποιμένες ἄχθη
Τέτλιγα δ' ἐρσενέων εἵλετ' ἀπ' ἀχερμόνων;

Τὼ

Τῶν νυμφῶν παρθένιον ἀνθόνα, καύματι μίσγῳ
Οὔρεσι καὶ σκιερῇς ξυδὰ λαλεύσαι νάπαις,
Ἠνίδε καὶ κίχλιν καὶ κόσυφον, ἠνίδε τόσσας
Ψάρας ἀερταίης ἅρπαγας οὐπολίης.
Καρπῶν δ' ληπτῆρας ἐλοῖν θέμις ὅλλυτ' ἀνοίγνυς.
Φύλλων καὶ χλοερῆς πῆ φθονέω βοτάνης;

V.

Βωλοτόμοι μυέμηκες ὁ γῆς στρατός, ἠνίκ' ἐσύλων
Γεωμόρε μελιχρὸν Σμινθοδόκε χάριτα,
Μηνίσας ὁ φοίβους ἐς ὕδατα κρωσσοῦν ἔκαψε,
Ἐνθάδε τοὺ ἀπὸ γῆς ἐδόκεον πολέσειν.
Οἱ δ' ἠιας κύφας ἀχρεοτίδας ἀμπρέψοντες
Αὐτοκυβερνητὶ πρὸς τύχ' ἐπρόχασαν.
Ἦ ῥα φίλη γαστὴρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισιν
Ἐκ χθονὸς εἰς νύμφας χαμοτάτους ἑρέπας.

VI.

Τέσσαρες αἰωρεῦσι πανυπερτάτων ὄπι νώτων
Νῆκα ἰσοπλεθμικὰς ἰθὺς ἀδαπάτων.
Ἀμφὶ Ἀθηναίαν πολεμηδόκον ἀ δ' Ἀφροδίτας,
Ἀ δ' τὸν Ἀλκείδαν, ἀ δ' ἀντίθεον Ἄρεα,
Σεῖο κατ' ὀφρυόεν γεράνιον εἶγε, Διὸς γόνον
Οὐρανόν, ὦ Ῥωμαὶ Γαῖά τε πάτρας ἔρυμα.
Θεῖπ' ἀνίκα τὸν ὑφ' ὁ βυρσάγε, ἀ δὲ γε Κύπρις
Εὔγαμον, εὔμητιν Παλλάς, ἀγχίνοον Ἄρης.

VII.

Γεωργὸς Ἀρχίππε, ὅτ' ἐκ νύσσοιο βαρείης
Ἅρπ λεπτοψυχέων ἔρρεεν εἰς ἀϊδίην,
Εἶπε τάδ' ἱμέρου· ὦ φίλτατα τέκνα, μελισσαι
Καὶ τὴν ἀργεννὴν εἴξατέ μοι βοτάνην.
Μὴ σφαλερῆς ἀπέητε σέθεν κρύσεσθε δαλάσσης,
Καὶ βαρὺ ἀπηῆς ναυπλίης κέμασον.

Ὅσσον μητρυιῆς γλυκίερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
Τόσσον ἀλὸς πολιῆς γαῖα ποδεινοτέρη.

VIII.

Ἀγγελίης ὑπάτοιο ἀνωΐστῳ Μελιτίνη
Τίπτα σοὶ φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον.
Ἠΐόπι δ' ἐπικέλσαι ἀλίπλυτον δ' ἔμας ἀμφὶ
Δύσμορ' οἰκείης σύμβολον εἰδὲ τύχης.
Τίπτα δ' ὡς ἔστειλε Δίων δ' ὅτι νηὸς ἀφαύστῳ
Ἠλυθεν ἐς γαίλῳ σῷ' ἀπ' ἐμπορίης.
Μητέρες ὡς ἀνίσῃ μοίρης λάχεν! ὦ μοι ἄελπτον
Σῶον ἔχει κείνη δ' ὀλέϊ ἥτε γένῳ.

IX.

Διάλογ.

Δίξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον ὃ σοι φέρω· Ἦν τις ἔασῃ
Δίξομαι. Εἶτα φοβῇ κ' σύγε Λητοΐδη;
Οὐδένα φῆ' ἀμφὶ πλευ' Ἀρρίσιον· ἔστ' ἔχει γάρ
Ἅρπαγ' ἰκτῖνα χείρα κεραυστέρλιν
Ἀκίστας βωμοῖο νεωκόρ'. ἰὼ τελέσῃ δ'
Τὼ ποιμένω, ἄρσας ὦ χθὼ ἅπασα πάλιν.
Ἐν Διὸς ἀμφεσίῃ πολλὴ χάρις· εἰς δὲ ἂν ὑμέων
Ἥμιλυ, εἰ λιμὸς κ' Διὸς ἠδάνετο.

X.

Τρῆς λεπτοὶ περάαν θεὶ λεπτοσώμας ἐμάχοντο
Τὶς πρεσκευθεὶς εἴη λεπτεπλεπτόπτερ'.
Ὧν ὁ μὲν εἷς Ἑρμῶν μεγάλῳ ἐνεδείξατο τέχνῳ,
Καὶ δόλῳ βαρὺ' πῆμα λίγον κατέχων.
Δημᾶς δ' ἐκ πραΰγλης βαίνων ἐς ἀσχίον ἔστη,
Ἡ δ' ἀσχὶν γήθησ' αὐτὸν ἀπικρέμασε.
Σωσίπατρ' δ' ἐδόησεν, Ἐμὲ στρανώσατ'· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπω, ἦτ' ἦμαι· πτέρνα γάρ εἰμι μόνον.

XL

XI.

Χοιρίδιον, ἢ βοῦν ἀπολάκτισα, ἢ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν εἴληφας μισθάριον Μενέκλεις.
Οὔτε σί μοι κοινόν τι πρὸς Ὀδρυάδων γενεήν·
Οὔτ' ἀπάγω κλοπίμους τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν.
Ἀλλὰ πρὸς Εὐπυρίδιον ἔχομεν κρίσιν· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνδάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν κἀμὲ μυήσῃ, νόμον χάριν· ἢ μέγα πρόξω.
Ἀλλὰ λέγει Μενεκλῆς, ἀλλὰ τὸ χοιρίδιον.

XII.

Τὸ παγγυροφόρον Κυπρικὸν τὸν βακχοφορεσπότην
Εἶδόμεν ἐν δείπνῳ τ' μεγάλῳ σοφίῃ.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δυσπέπτοις γαστρὶ λέγων ἀρετήν.
Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χρονόστεα βολβόν
Σχῆμ' ὑπνόν, ἐ πυκτὸν ἤδη ἔκλεπτε γόον.
Ἤπτετο πρὸς σεσοβρίαν καὶ ἔρωτα ἀληθῶς,
Κ' ὑδὲν ἔφη βολβὸν τ' ἀρετὴν ἀδικεῖν.

XIII.

Μύγδων τέρμα βίοιο λαχὼν αὐτοστόλος ἔπλευσεν
Εἰς ἀΐδην, νεκύων πορθμίδος ἐ χατέων.
Ἦν γὰρ ἔχε ζώων βιοδώτερα, μάρτυρα μόχθων,
Ἀχαιὰς εἰναλίαις πολλάκις βεβοημένην,
Τὴν δὲ κὲν ἀκτάτῳ λάκε ζωόμορον, ἧντε τελευτὴν
Εὕρετο, συλλήξας ἐλκέσι κεκομένη.
Οὕτω πεσὼν ἄγκυρα πέλε σκάφος, οἶκον ἀέξον
Μύγδωνι, κὴ σύμπλουν ἐς βίον ἐς θάνατον.

XIV.

Ἢ βρόμιον τίτξασα πολὺ πλέον ἢ σοφὸν Ἰχώ,
Ἢ λάλος ἀμπελίνη χηνὺς Ἀεισομάχη,
Ἠνίκα τὴν ἱερὴν ἀκάνθου χθόνα· τὴν δ' ἀμύητον
Πτερσμα, πόρις κυλίκων πλεῖσον ἐπευφρόνην,

Εἶπε τᾷδι Μίνωϊ· πάλαι φέρε κάλπιν ἐλαφρὸν
Οἶσον κυάνεον τᾷδε Ἀχέροντος ὕδωρ.
Κ' αὐτὰ παρθενίοις χρὼς ἀπόλεσε· τοῦτο δ' ἔλεξεν
Ψυχάς, ἵν' αὐγάζῃ καὶν φθιμένοισι πόνον.

XV.

Οὐ γὰρ νέκυς ναυηγὸς ὅτι χθόνα Θῆνις ἐλάσθεὶς
Κύμασιν, ἀχνύσσων λήσομαι οἰόγων.
Ἦ γὰρ ἀλιρρήκτοις ποτὶ χειρὸς ἀγκάδι πόντε
Δυσμενέος, ξείνων χέρσιν ἔκυρσα τάφε.
Αἰεὶ γὰρ ξεμέοντα κὴ ἐν νεκύεσι σαλάσσης
Ὁ τλήμων ἀίω δ' ὔπον ἐπεγχόμενον.
Μόχθων δ' ἐκ ἀΐδης με κατάνασιν, ἠγίκα μοῦνος
Οὐδὲ σανῶν λείη κέκλιμαι ἠσυχίη.

XVI.

Ἄδης μὲ σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
Κρύψε δ' παπποφόνῳ μνήματι τῷδε λίθος.
Οὔνομα Ῥοῦφος ἦν μοι, πάϊς Αἰθαλίδαο,
Μητρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς. ἀλλὰ μάτην ἠβώων.
Ἐς γὰρ ἄκρον μέσσης τε κὴ ἥβης ἄνδρα ἐλάσσας
Φθὶς, σοφὸς εἰς ἀΐδην, κὴ νέος εἰς ἔρεβος.
Κώκυε κὴ σὺ βλέπων τὰ δὲ χάρματα μακρὸν, Ὀδῖτα,
Εἴτε ποτε ζώων ἦς πάϊς εἴτε πατήρ.

XVII.

Οὐκέτι σελγομύραι Ὀρφεῖ ἄγουσι, οὐκέτι πίτυας
Ἄξεις, ὦ ὀρέων αὐτονόμους ἀγέλας,
Οὐκέτι κοιμᾶσαι ἀνέμων βρόμον, οὐδὲ χαλάζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμούς, ἢ παταγοῦσαν ἅλα.
Ὤλεο γὰρ· σὲ ἢ πολλὰ καταθλίψαντο δύαζες
Μνημοσυνάς, μάτηρ δ' ἔδοξα Κλειόπη.
Τί φθιμένοις γονάεσσιν ἐπ' ἠέρα, φίλε, κλαίεις
Τῶν παίδων ἀΐδην ἀδὲ διοῖς ἰωκάμους.

XVIII.

Ἰζυκὶ λιγυρὴ σε κατέκτανεν ἔκποτε νήσε
Βάντες ἐρημαίην ἄστικὸν ἠδόνα
Πόλλ' ὀπιπευόμενον γεράων νίφος, αἱ τοι ἰκοῦσαι
Μάστηρες, ἄλγιστον ὀλιγαμβρίῃ δάνατον.
Οὐδ' μάτην ἰάχησας· ἐπεὶ ποινή τις Ἐρινὺς
Τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον
Σισυφίου τε γαμεῖν. Ἰὼ φιλοπερδίκα φῦλα
Λιγυρέων, τί σεῶν ὐ πεφόβησαι χόλον;

XIX.

Παυσεπὶς Ἥειρα ἦ πολύμυθος ἀοιδαῖς·
Ἀλλ' ἔλαχεν μύσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
Τοιγάρ τοι μνήμης ἐκ ἠμβρότην ἐδὲ μελαίνης
Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεϑ' ἡδέσϑαι.
Αἱ δ' ἀναείθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
Μυειάδες λήθῃ (ξεῖνε) μαραινόμεϑα.
Λοίπερες κύκνε μικρὸς ὄρεϑ' ἅτε κολοιῶν
Κρωσσοῖς, ἐν εἰαρινῇσι κιδναίμεϑ' ἠφίλαισι.

XX.

Ἔρως λέσμιος.

Κλαῖε λυσιφύπτως σφιγχθεὶς χέρας, ἔκειτο δεσμοῦ·
Κλαῖε μάλα, σεῖζων ψυχοτακῆ λίκνα.
Σωφρονιώας ὑβρισαί, φρενοκλόπε, λῆσαι λογισμῶ,
Παιδὸν ψυχᾶς πόδε, πεδῶμ' ἀόρατον Ἔρωτα·
Θαπτοῖς μὲν λύσις ὅτι χόων ὁ σὸς (ἄκριτε) δεσμός·
Ὦ σφιγχθεὶς κωφοῖς πίμπλη λιτὰς ἀνίμοις.
Ὃν δ' βεστοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεξας ἐν φρεσὶ πυρσόν·
Ἄδρει γὰρ ὑπὸ σῶν σβεννύμενος δακρύων.

XXI.

Τιτλακὸς ὁ βεστόγηρυς ἀφεὶς λυγρὰ δι' ἄλγε κύκνος
Ἤλυδεν ἐς δρυμὸς ἀνδρυεῖ πέλεπυγι.

Αἰεὶ δ' ἐκμελέως ἀασάμασι Καίσαρα κλείων
Οὐδ' ἂν ὄρη λίθῳ ἤγαλλ' ἐγόμαπος.
Ἔδρεμε δ' ὠκυδίδακπος ἅπας οἰωνός, ἐείζων
Τίς φθίῳαι δίῳα δαίμονι χεῖρ ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς ἦεσας ἔπεσιν ὃν ἄρεσιν; ἐς δέ σε, Καῖσαρ,
Νῦν ἀχίλδιος ἅπας ὄρνις ἀναχρίκα.

XXII.

Οἱ μὲν δὴ Κολοφῶνα πολυήπειρον, Ὄμηρε,
Οἱ δὲ καλὴν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον.
Οἱ δ' Ἴον, οἱ δὲ βοαρὴ ἐύκλαιαν Σαμῖνα,
Οἱ δὲ Κίον καὶ Λαπιδῶν μητέρα Θεσσαλίην.
Ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀείδουσιν· εἰ δέ με Φοίβου
Χρὴ λέξαι πατρίδα ἀνδρὸς μαντοσύνας,
Πάντα σοι τελέθει μέγας οὐρανός· οὐ δὲ πεύσῃ
Οὐ θνατὸς, μαχρὸς δ' ἔπλεο Κνηθόπας.

XXIII.

Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν πείρα Δωρὶς ἐθείρης
Οἷα δορυκτήτους δῆσιν ἐμὰς παλάμας.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐπαίσσασα, δισσὰ πνάξαι
Δωρίδος ἱμερτῆς ἐυμβλὲς οἰόμην.
Ὡς δὲ φαρρήξαι δίνῃ ἔκ ἔχον, ἔσσενον ἤδη,
Οἷά τε χαλκείη σφιγκτὸς ἀλυκτοπόδη.
Καὶ νῦν ὁ πρισσάπολμος ἀπὸ πρὶν ἐμὸς ἱκέτευμαι,
Δεσπότις ἔνθ' ἀρύσῃ πυκνὰ μεδιλχόμενος.

XXIV.

Κεκώφηκα σφίγγεσι πρὶν πρὶν πείρα; πέπομαι οἷσφ
Ῥηϊδίως πυρσοῦσθαι δείελον εἰσορόων.
Ἀσκεπὲς ὄφρ' ἔτι κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης
Ἔκρυπτον ἐκ φέρεσθαι ὀξυόεσσα νόον.
Ἀργυρέαις ὀδόντεσσι κατήορα βόστρυχα κόψας;
Οὐδὲν ἀλαφρότερον φλὸξ κατέχει κεφαλήν.

Μοσχῳ

Μορφὴν τειχιόεσσαν χαείτων τείας ἀμφιπολεύσῃ.
Πᾶσα δέ μοι μορφὴ πόρε ἴδιον φυσικόν.

XXV.

Αὐτὸ τοι φρὸς ὄλυμπον ἐμακιώαντο Κολοσσὸν
Τίμᾳ δε Ῥόδε ναέτᾳ Δωρίδος, Ἄϊλιε,
Χάλκειον ἀνίκα κῦμα κατὰ δυσπασίες Ἐνυοῦς
Ἔσεσσαν πήξαν συμμεγέων ἐπάρσις.
Οὐ γὰρ ἐπὶ πλαγίοις μόνον ἄνδιξε, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾷ
Ἀζηνὸν ἀδυλώτοις φέγγος ἐλαυνόμενος.
Τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀειξηθεῖσι ἠμύδλης
Πάσει ἐν πόντῳ κλῆρον χθονὶ κοιρανίην.

XXVI.

Τοῖος ἕλιε Μίλητος ὅτ' ἀπὸ γλουνὸς ἤρατο βεῖδος
Τειχαιτῆ δαίμακιν ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις ἧ κτίσμα τὸ πιλώριον, ὡς γένεν ἄρχα,
Ἡνίοχον δ' ὅλης ῥίμφα παιηόνεως.
Καὶ δαίμων μιῇ ἁπάρ τῶδε πλέον ἤνυσε δαῦμα,
Πείθουν Πισαίης, Ξείνιε, συμπολίης.
Οὐ γὰρ ἐπομπάσσην βῶν ἄζυγον, εἰς κρέα τύνδε
Κόλλας, πάντα μιᾷ μώνυξ ἔδαισε βοῇ.

XXVII.

Ἐπὶ σοφὸν ἔρεα καὶ ἔπος, πόλιν, ἔνομα, φωνῶν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.
Ὃς ἧ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΙΝ, Περίανδρος.
Πιτ[τ]ακός, ΚΑΙΡΟΝ ΑΓΑΝ, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, Σόλων ἐξαῖς ἐκ' Αθή-
ναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΟΥΣ ἧ Βίας ἀπέφηνε Πε-
ΕΙΤΤΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ ἧ Θαλῆς Μιλήσιος ἦνδρα. (πνδίς.

XXVIII.

Αἱ πρὶν ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
Κλήρῳ, τίς πρώτιστα βήσεται εἰς Ἀΐδαο.
Καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔδαον κύβον· ἦλθε δὲ πασέων
Εἰς μίαν, αἱ δ' ἐγέλων κλῆρον ὀφειλόμενον.
Ἐκ τέλεος δ' ἄρ' ἄγαπον ἀπωλίδητε πίσημα
Δύσμορον εἰς Ἀΐδαο· δ' ἤλυθον ὡς ἔλαχον.
Ἀφραδὴς ὁ κλῆρος ὅτῳ κακόν. ἐξ ὃ τὸ λῷον
Οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὑρεῖν, οὔτε χέρες.

XXIX.

Ἦ ῥὶς Καστορός ἐστιν ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ' ἂν ῥέγχῃ· τῷ δὲ τρύγη δρέπανον.
Ἐν πλοίοις ἄσκαρα· καταασείεται δ' ἄερθεν.
Ἄσχιστον ναύτῃσι· ὀφοφάγοις κρεάγρα.
Ναυτηροῖς κίνδυλα· γεωργοῖς δὲ σεσόκκεσεν.
Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
Οὕτως εὐχῆσιν σκάνις Καστωρ πεπύκνωκε,
Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμυθον ἐργασίης.

XXX.

Ποίλαι τις βιότοιο τάμοι πείσων; ἐν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ φρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς κειμένων ἄλις. ἐν δὲ θαλάσσῃ
Τέρψις· ὅτι ξείνης λῷ μᾶλλόν τι, Νέων.
Ἦν δ' ἀπορῇς, ἀνιαρὸν ἔχεις γάμον· ἢν ἀμείνων
Ἔσται· ἢ χαλεπὴ ζῆς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα πόνος· πάρος ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ παλιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀθρανέες.
Ἦ ἄρα τοῖσδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις· ἢ τὸ γαμεῖν
Μηδ' ἅπαξ, ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικτόμενον.

XXXI.

Παντοίῳ βιότοιο πάμοις πείσον. εἰν ἀγορῇ μὲν
Κήδεα καὶ πυκιναὶ φρήξιες. ἐν δὲ δήμοις
Ἀμπαυμὸς· ἐν δ' ἀγροῖς σύσπορ χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Κέρδος· ὅτι ξείνης ἦν μὴ ἔχεις τι, πλέον.
Ἦν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄεισος
Ἔσται. ἃ γαμέεις; ζῆν ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα πόθος. ἀφρονίης ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δοιῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκὺ δὴ
Μὴ λάβοις, ἢ τὸ θαλεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

XXXII.

Ὃ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον Αἰσιὸς ἵππων,
Ὃ πρὶν ὑπαὶ μίτρας κῶλα καθαψάμενος,
Ὃν Φοῖβε χρησμῳδὸς ἀθλιον ἔτρεφε Πυθὼ
Ὀρνύμενον πανοῖς ὠκυπέτης ἵκελον.
Καὶ Νεμέη βλοσυρῷο πολιήτερα λέοντος,
Πῖσά τε καὶ δολιὰς ἠόνας ἰδμὸς ἔχων.
Νῦν κλοιῷ δεδρὴν πιπλησιόμενος οἷα χαλινῷ
Καρπὸν ἐλᾷ. Δηοῦς ὀκρυόεντι λίθῳ.
Ἰσλιν μοῖραν ἔχων Ἡρακλέι· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
Τόσσ' ἀνύσας δούλιν ζεύγλαν ἐφημίσατο.

XXXIII.

Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσιλλ ἐνέλκισεν ὀρῶντα
Ὀκτὼ μὲν μακρὴν πύργον ἀπὸ σταδίων,
Ἄνδρα δ' ἀπὸ σταδίου, δισσὰ δὲ δένδρα δ' ὄρυγα πηχῶν,
Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῆς καὶ δύο δερκόμενον.
Νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδίου πόλιν οὐ βλέπει, οὐδὲ δι' αὐλὸς
Καιόμενον καπνὸν φάσεαν οὐ δύναται.
Ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει· ἀντὶ δὲ τῶν πρὶν
Ὀρυγος, οὐδὲ μέγαν τρηχὺν ἰδεῖν δύναται.

Αν ἢ θεσπεσίας αὐτὸν φθάσῃ ἐλθὼν ἐλέφαντα
Οὐκ ἔτι μὴ πολὺ ἴδῃ πλησίον ἑστάτα.

XXXIV.

Ἱππίς τις ἐμοὶ τὸν ἐὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψε,
Ὡς με μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δ' τὸ μῆνιν ἄειδε, καὶ ἄλγεα μυρί' ἔθηκα
Ἕλλησι, καὶ τὸ πρίτον τοῖς δ' ἀκόλουθον ἔπος.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν.
Οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθητεύσων.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σοὶ μὲν χάρις (εἶπεν) ἑταῖρε.
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
Καὶ δὴ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἄϊδι προΐαπτω,
Καὶ σοὶ τοῦτ' ἤδη γραμματικῷ δίομαι.

XXXV.

Ταντάλις ἄλλ' ἄλλ' ὅς ἔφθ' ἡ τέκνα τεκοῦσα
Γαστρὶ μιῇ, Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι.
Κέρα μὲν πρόπεμψε κόραις φόνον, ἄρσεσι δ' ἄρσην,
Δοιοὶ δὲ δοιαὶς ἔκτανον ἑβδομάδας.
Ἃ δὲ τόσας ἀγέλας μάτηρ πέρες, ἃ πέρος εὐπαις
Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ τλάμων λείπετο γηροκόμῳ.
Μάτηρ δ' ἐχ' ὑπὸ παισὶν (ὅτῳ θέμις) ἀλλ' ὑπὸ μαζοὺς
Παῖδες ἐς ἀλγεινὺς πάντες ἄγοντο τάφους.
Τάνταλε καὶ σέ γλῶσσα δολώλεσε καὶ σὸ κέρας
Καὶ μὲν ἐπιχθόνιε. σοὶ δ' ἔπι δεῖμα λίθος.

XXXVI.

Λάζεο τιμήεσσα Κυθηρειὰς ὑμνοπόλοιο
Αἴνια τάδε κλειτῆς δῶρα Λεωγίδεω.
Πεντάδα τ' ἀφυλλῆς ἐυξωΐα, καὶ μελιπλὴς
Πρέπιον εὐθύλλων σῦκον ἀω ἀκρεμόνων,
Καὶ ταύτῃ ἀπίτηλον ἀλιγρήκτειραν ἐλαίην,
Καὶ ψαιστῶν ἀλίζωνα χρῖμα πυριχρεκλέον,

Καὶ

Καὶ ϛαχύα σπονδίϊπν ἀεὶ δυέεσσιν ὀπηδὸν
Τῆς κύλικος, βωμῷ πυθμὴρι κεδνοτάτῳ.
Εἰ δ' ὄϊς μὲ βαφύγιον ἀπώσατο ῥῦσον, ἐλάσσεις
Καὶ πτίλου, ὀϊόσω παλέον χάρμα ἔσσῃ.

XXXVII.

Οὔτις ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
Τμετέρους, ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ.
Εἰ δὲ ἀεὶ Βυβλοσιν ἔχεις Ἐφυσίχθονος ἄντῃ,
Ναὶ τάχα δ' ἀρδαλέης ἢ φίλον ὃν καλέεις.
Ἀλλ' ὅ σεο μέλαθρά με λίξεται, ὅ δὲ ἔγωγε
Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ χαρὶ λαφυξόμενος.
Εἰ δ' ἤ ποτ' ἐς τεὸν οἶκον ἐλεύσομαι, ὅ μὴ' ἄγυιαι
Λαξπάδης Σκύλλης χάσμασιν ἀντάσας.
Ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας τις ἐγὼ πλέον· εἴ σε περήσας
Κύκλωπος κρυερῇ μηδὶν ἐλαφρότερον.

XXXVIII.

Τάσδε Στεγλάσας Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Ὕμνους, ἢ Μακεδὼν Πιερὶς σκόπελος.
Πρήξιλλαν, Μυρῶ, Ἀγύτης ϛόμα θῆλυ Ὄμηρον,
Λεσβιάδων Σαπφῶ κόσμον ἐϋπλοκάμων.
Ἡειννᾶν, Θελέσιλλαν ἀγακλέα, καί σε Κόριννα,
Θῆρυ Ἀθαναίης ἀστίδα μελφαμβίλου.
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκὺν χάρι Μύρτιν,
Πάσας ἀενάων ἐρατίδας σελίδων
Ἐννέα μὲν μύσας μέγας Οὐρανὸς· ἐννέα δ' αὐτὰς
Γαῖα τέκε θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

XXXIX.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ἰσχανόωντι
Νυκτὸς ὀπιπεύσαι φασὶ Σάρεσσαν ὄναρ.
Καὶ χρησμῳδήσαι, καταχείμενον ἔτος ἀϊστῷ,
Καὶ κοιμῷ μεταβὰς (ὦ πέλας) ἀμαχέτῳ.
Ὃς ἤ δυπνιάδος μετέβη. τὸ δ' ἤ σαθρὸν ἐκεῖνο
Τειχίον ἐξαίφνης λυτὸν ἔκειτο χαμαί.

Σῶρα

Σῶρα δ' ἐωδιὸν ἴδυε θοοῖς χαίρων ὁ κακῆρ Θ,
Ἥλιδ νομίσας ἢ θεὸν ἀνδροφόνοις.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχυσε πάλιν διὰ νυκτὸς ὀπιζάς,
Κήδεσι μὴ λοιοῖς (ἄθλιε) σὴν ἀλίκην;
Εἰ μὴ γὰρ σε μάθηκα θανεῖν, θάνατον μὸ ἄλυπον
Νῦν ἔφυγες· σαυτῷ δ' ἴαν συλατ[όμ]ν Θ.

XL.

Μυεία τοι (Πτολεμαῖε) πατὴρ ὅδ' μυεία μάτηρ
Τερψιμβρα θαλερὰς ἡνίσατο πλοκάμους.
Πολλὰ πιδίωκτὴρ ὁλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
Ἀνδρομάχοις δνοφερὴν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.
Ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπ Θ ἑαυτῷ δάψατο χαίτας,
Καὶ πλαπὺς Εὐρώπας ἐσονάχησε δόμ Θ.
Καὶ δ' αὐτὰ διὰ πίνθ Θ ἀμαυρωθεῖσα σιλάγα
Ἄστρα χὴ ὑρανίας ἀπραπιτὺ ἔλιπ.
Ὤλεσο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλας θοινήτορα χέρσυ,
Πεὶν πατίσων νεαρᾷ σκᾶπτρον ἐλεῖν παλάμᾳ.
Οὐδέ σε νὺξ ἐν νυκτὸς ἐδίξατο· δὴ γὰρ ἀνακ[ὰ]ς
Τοίυς ἐκ Ἀΐδης· Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπον ἄγει.

XLI.

Διάλογ Θ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σικυώνι Θ· ἔγνωκα δὴ τίς;
Λύσιππ Θ· σὺ γὰρ τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω· τί γὰρ ὀρθὸς
Ποσσὶν ἔχεις ὀπυιῆς; ἵπταμ' ὑπαὶ πόδε Θ.
Χερσὶ γὰρ δεξιτερῇ τὶ φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος πελέθω.
Ἦ γὰρ κόμη τί κα[τ]' ὄψιν; ἁρπάσσιμ λαβέσθαι
Νὴ Δία· παξόπιθεν πῶς τὶ φαλακρὸ πέλῃ;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πλωσῖσι παραθρίξαντά με ποσσὶ
Οὔπις ἔτ' ἰμείρων δράξ[ε]ται ὀξόπιθεν.

Τοῖον ὁ πτελίτης με διέπλασεν ἄγκιον ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν πεδύεσσι δόκα διδασκαλίῃσι.

XLII.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον γέρων ὁ Μενίππης
Αἰσχρῶς εἰς ἀσωτείας ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρπαλίμῳ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δάκρυσι χέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε δυσατρεῖς εἰς πολλὰ δημιλίας δέας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα τοῦ αὐτοῦς ἐτράπετ' ἐν δαπάναις.
Οὔ πω μὲν θήρωνα τὸ δύσφρον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δύσφρον, ὡς ἔπι κεῖνον,
Ἀλλὰ δυσατρεῖς εἰς πρῖν δ' τε καὶ δάλαμον.
Ἐγὼ δ' ὡς ὄκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἰ μὴ σὺν ἐν ἀγκτείοις.

XLIII.

Καλλιγλῶς ἀηδοῖος, ὅτε αὐδήσῃ ἐμβαλὲ γαίῃ,
Οἶκον Ἀεισοφάης ἤλυθεν ἐς ἀστολόγυ.
Ἦτις δ' ἔξερεείνων οἱ θέρος ἄσιον αὐτῷ
Ἔσαι, καὶ καλέων ἄφθονος εὐπρεπέι·
Ὃς ἢ λαβὼν ἁφίδας, ὑπὲρ πίνακός τι πυκάζων,
Δάκ[τ]υλά τε γαμπτῶν, φθέγξατο Καλλιγλωσσεῖ·
Εἴ μὴ ἐπαμβρηθῇ τὸ ἀρκεῖον ὄσσον ἀπόχρη·
Μηδὲ πιν' ὑλαίῳ πέζ[α] ἀνδοσωίλῳ.
Μηδὲ πάγος ῥάξῃ πλὴν αὔλακος, μηδὲ χαλάζῃ
Ἄκρον ἀποκρυφθῇ σφέτερμα[τος] ὀρνιθέου.
Μηδὲ νεβρὸν κείρωσι τὰ λύσσα, μηδὲ πιν' ἄγλῳ
Ἥέρος ἢ γαίης ὄφ[ι] ἀμπλακίῃ.
Ἐσθλὸν σοι τὰ θέρος μετ[ὰ] δύσεται· δὶ δ' ἀποκ[ρ]ύψας
Τὺς κάχλας, μύνας δείδιθι πὰς ἀκείδας.

XLIV.

Ῥῆσεν ἀφ' Ἱππολύτου ἀνὴρ Λίλαιος ἀπηλθών
Ἤρετο μὲν τοίης ἀμφὶ δικαιοσύνης.
Ἡμετέρῃ δ' ἐρέπουσα φύλῳ ποτὲ πλὼ Νί τις ἐῴων
Ἀλλοδαπῶν τ' εἴη λάτριν ὀπηδόμενος
Ζεύξεν ἐῷ δ' ἐράπτῃ τέκνα σὺν παῖδας ἑκάστῳ.
Καὶ τίνι δικαίοις οἱ δικαιότεροι;
Ὃς δ' ὅτι μαμμήσειε, χὠ ἔδρακε βίβλον ἑκάστου.
Εἶπεν, ὀπισθόφας μοῦνον ὀπισκιώσιον,
Ἢ σοί, ἢ τῷ ἑλόντι τελῶ δ' ἐράπτανα ἀνδρὶ
Δυλδεῖν κοίτης, ὧν χάριν ὀξυρίης.
Δίζεο δ' ἀμφίονα τὰ δικαιότερον· αὖθι δ' ἀποίσῃ
Ψῆφον ἀριστοτέρων, εἰ δίκαια λέγοις.

XLV.

Ζεὺς Ἀταργείτης τις ἀνείρετο Πιτθαλιὼν ὕτω,
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα δ' Ἐρραδίης.
Ἄτλα γέρον, θοιὸς μὲ καλεῖ γάμος· ἢ μία μοὶ δὴ
Νύμφη ἢ πλύτῳ ἢ ἠπείρῳ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἐτίνη σεβίσηται· τί λώϊον· εἰδ' ἄγε μοι σύ
Βύλδυσον, ποτέρῃσιν ἐς ὑμφάιον ἄγω.
Εἶπεν ὁ δ' σκίπωνα, γερόντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ἠνίδε· κεῖνοί σοι πᾶν ἐρύσσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἀρ' ὑπὸ πληγῇσι δοὰς βόμβικας ἔχοντες
Ἔστρεφον δ' ῥοιὴ παῖδες ἐπὶ πειόδῳ.
Κεῖνον ἔρχε, φησί, μετ' ἴχνια· χὠ μὲν ἐπίσσι
Πλησίον· οἱ δ' ἄλεγον, πλὼ χθ' σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφράσατο μείζονος οἶκε
Δερξάδδς, παίδων κληδόνι συμβάλλ.
Πλὼ δ' ἐλίγκω, ἀς κεῖνος, ἐς οἶκον ἀπήγαγε νύμφην,
Οὕτω χὠ σύγ' ἰὼν πλὼ χθ' σαυτὸν ἔλα.

XLVI.

Τίς τόδε σίλμα πίλωσεν ἐπὶ χθονὸς ἕσσατο; ποῖος
Καί σεν ἀναμίτοις πείσμασιν ἠγάγετο;
Πῶς ὁ κτὶ σμυδνῶν ἐπέβη σανίς; ἢ τίνι χόμῳ
Τμηθέντες πλέκεν τοῦτ' ἄκαμον τὸ κύτος;
Ἢ χορυφαῖς Αἴτνας πεισύμβιον, ἢ τινι νάσων
Ἂς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐπέχει;
Τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοστάτις ἦ ῥα γλαγτὶς
Γύψου σὺς εἰναλίας ἔξεσεν ἀκροτύς.
Ἄφρων τοι φαύει κεχυμένα, καὶ πτελέαις
Θώρηκας μεγάλων ὄντος ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπρεπέως, οἷαν Ἀκύδα
Ξέρξης καὶ Σηστὸ διοσὸν ἔλυσε πόρον.
Μανύει σιβαρᾶς καὶ ἐπωμίδος ἁρπεκέκεσσιν
Γεγμμα, τίς ὀκ χέρσου πάνδ' ἐπύλιωσε τρίπυ.
Σικελίας σκαπτὸς ὁ Δωσικὸς ἀμὰ Πόσειδον
Σῶζε κτὶ γλαύκων σίλμα τυδὶ ῥοθίων.

XLVII.

Κεῖτο μὸ Ἀλκιμένης κεκαμωμένον ἐν πυρετοῖο,
Καὶ σεὶ λιγυκανίλω βεβυγκὰ λαρυγγιόων.
Νυσταλέος τε τὸ πλευρὸν, ἅ τε ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν,
Καὶ δαιμὰ δυσκελάδοις ἄδμασι πνιόεσσαν
Ἦλθε ὁ Καλλίγναθος ὁ Κωΐος, ὁ πλατυλόχης,
Τῆς παιωνίδος πληθέμβολος συρίης.
Πᾶσαν ἔχων σεύγνωσιν ἐν ἄγκεσιν, ὅτε σεσοῦ
Ἄλλο σεσαγγέλλων ἢ τὸ γλυκερώτερον.
Ἀλκιμένης δ' ἐδόκησεν ἀνάκλισιν, ἐκ τε σεσοῦπο
Φεύγετο· καὶ παλάμης φαῦεν ὀπταμένης.
Καὶ τὸ σεὶ κεισίμων φαέων ἐλογίζετο χάλμα,
Πάντ' ἀναπεμπάζων ἐκ ἑκὰς Ἱπποκράτες.
Καὶ τότε νιὸν σεύγνωσιν ἐς Ἀλκιμένην ἀνερώνει,
Σεμνοσεσωπόσας καὶ σοφροσύμενον.

Κῆμα

Εἶγε φάρυγξ βομβεῦσα καὶ ἄγγεια τύμπανα πλοκῇ
Καὶ πυρετὸν λήξει πνεῦμα διασωθὲν ὁμοῦ,
Οὐκέτι τιθήνῃ πλοκεῖσθ' ἕτοιμόν ἡμῖν
Σύμβολον ἐσομένης ὅστις ἐπιμοσύνης.
Θάρσει· † νομικὸν ἢ κάλει, καὶ χρήματα σαυτῷ
Εὑ δαδεῖς, βιότου λῆγε μεριμνοτόκου.
Καί με † Ἰητρὸν σωφρόνισ· οὔτε κακὸν ἀθλίῃς
Ἐν τειτύγμοισιν οὔλιος οὔτε κληρονόμον.

XLVIII.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκι' λίσσομαί σε
Μή μ' ἀτασθαλίαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποτε κἀτέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισ', ἔκλυες, πατρὸς δ' δόμον λίποισα
Χρύσιον ἦλθες
Ἅρμ' ὐπασδεύξασα· κάλοι δέ σ' ἆγον
Ὠκεῖες στροῦθοι, πέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράνω, αἰθέρ-
ος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα
Μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε', ὄττι δηὖτε πέπονθα, κὠττι
Δηὖτε κάλημι.
Κὠττι μοι μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ· τίνα δηὖτε πείθω
Καὶ σ' ἄγην ἐς σὰν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Ψαπφοῖ ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δ' οὐ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κωὐκ ἐθέλοισα.

Ἐλθέ μοι, χὴ γυῶ χαλεπὴν με λῦσον
Ἐκ μεριμνῶν ὅσσα δ' μοι τελέσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

XLIX.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερπόμεθα,
Ἐπὶ λεπτίναις τε πόαις
Στορέσας θέλω ἁβρύνειν.
Τερπνὰς ἅρμασι δ' ὁπλὰς
Βίοτος πρέχει κυλιδούς.
Ὀλίγη δ' κεισόμεθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυελοῦν;
Τί δ' γῆν χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ
Μύεσιν, ῥόδοις δ' κρατα
Πύκασον, καλεῖ τ' ἐταίρους.
Σκιδόεσσι θέλω μελέσαι.

L.

Ταχινὴ νὺξ μὲ ῥάζει
Χαλεπῶς Ἔρως βαλίζων
Ἐχίλλοσι συντεχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε δ' φαραγγῶν
Τερπόντα σείων ὕδρος.
Κεφαλὴ δ' ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε· κἀν ἀπόβλω
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἀπαλοῖς πτερυγίσιν, εἶπε,
Σὺ γὸ ὑλῆ φιλεῦσι.

LI.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.
Πίνει ἡ θάλασσα αὐτήν,
Πίνει θάλασσα δ' ἀέρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

LII.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν ἢ κὴ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον ἢ πάντων,
Ἀποψυχάσειν φιλοῦντα.
Γίνου λίθος εἰς ἔρωτα.
Σοφίη, τρίπους παλαιή
Μόνον ἄρχεσον βλέπουσιν.
Ἀπόλοι τὸν πρῶτον αὐτὸς
Ὁ τ' ἄρχων φιλῆσας.
Διὰ τοῦτον οἱ ἀδελφοί,
Διὰ τοῦτον ὁ τοκῆς·
Πόλεμοι, φόνοι δ' ἀπ' αὐτοῦ·
Τὸ δ' ἄρχειν, ὀλλύμεθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

Τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον.

Εἰπὲ, θεά, πρυφίων ὁπόσα μάρτυρα λύχνον ἐράσσην,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα βαθυσσόπορων ὑδάτων,
Καὶ γάμου ἀχλυόεντα, † ἃ κλέος ἄφθιτος ἦκεν,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα δολοπείρων Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιπόμοιο γαμοστόλον ἀγγελίητον.
Λύχνον ἔρωτος ἄθλημα, † ὃν ἔφλεγεν αἰθέρι Ζεύς
Ἐννύχιον μέγ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων,

Καὶ μιν ὀπυιάσσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐράσσαι,
Ὅτε πόλις ξυνέηδος ἐρωμανέων ὁδυδέων,
Ἀγγελίῃ τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑδάτων,
Πεῖν χάριν οἰνοπόην ἀνέμῳσι ἐχθρὸν ἀέντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλπουσα μίαν ξυναείδετε λαυτὴν
Λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
ΣΗΣΤΟΣ· ἴλαι καὶ Ἄβυδος ἑταίριον, ἐγγύθι πάντες
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα πτύσσων
Ἀμφοτέρῃς πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν οἶκον,
Ἠίθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἤνυσε δ' αὐτῆς

Ἱμερόεις τι Λέανδρ' ἦλθ', ἠδὲ παρθέν' Ἡρώ.
Ἦ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δ' Ἀβυδηνὸν Ἀδυδεν,
Ἀμφοτέρων πολίων σειπαλίης ἀέτρεις ἄμφω,
Εἰκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' οὔποτε κεῖθι φρήσεις,
Δίζεό μοι πνὰ πύργον, ἵνα ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἴσατο λύχνον ἔχουσα, ἠδ' ὑγρομάχλα Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἐρχαίης ἁλιπλῆκα πορθμὸν Ἀβυδεν
Εἰσίπτα κλαίοντα μόνη ἠδ' ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρ' Ἀβυδηθι δόματα ναίων
Ἠιξεν ἐς πόδον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνίδησι καὶ αὐτώ.

Ἡρὼ μὲν χαρίεσσα δοξερὲς αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια· γάμων δ' ἀδίδακτος ἔτι
Πύργον ἀπὸ σφετέρων παρὰ νείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἀνασσα· σωφροσύνῃ δ' ἐν ἀοιδοῖ
Οὐδέπω ἀχομάρησι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετηλυδὲν ἦλικος ἥβης,
Μᾶλλον ἀλιδρομίῃ ζηλήμονα θηλυτεράων
(Καὶ γὰρ ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ †Ἔρωτα παρηορέεσκε θυηλαῖς,

Μητρὶ ζωὴ ἀρετήν, φιλογερὴν ζωμένοισι φερέζων.
Ἀλλ' ἀδ' ὡς ἀλίεσσι πνειπνείοντας ὀΐστὰς.
Δὴ γὰρ Κυπρείῃ παννήμερ' ἦλθεν ἑορτή,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδωνίδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίῃ δ' ἔπλευσαν ἐς ἱερὸν ὕδωρ ἰκέσθαι
Ὅσσοι ναυσὶ πάσσιν ἁλιτρεφέων σφυρὰ νήπων,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμαθίης, οἱ δ' εἰνάλιοι ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιζῆνι δυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορδῶν·
Οὐδὲ θεμιστόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,

Οὐ Φρυγίης ναέτης, ἠ γείτονος ἀσὸς Ἀβυδεν,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπαρθένων. ἦ γὰρ ἑκεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φαίης ὄρνιν ἑρπῆς.

Οὐ πόσις ἀθανάτων ἀγλαὸν ἀνδρὸς ἔσω δυσπλόκε,
Ὅσων ἀγλαΐζεμβόαν διὰ κάλλεα παρθενικῶν.
Ἡ ῥ' ὅτε νὺξ ἀνὰ νηὸν ἐπὸ χθονὸς παρέβη· Ἡρὼ
Μαρμαρυγῇσι χαείντος ἀπαστράπτουσα φεγγόπου,
Οἷά τε λαμπὰς πύργῳ ἐπιστέλλουσα σιλήνη·
Ἀκρα ῥ' ἀνορθωθεῖσα κύκλα παρεῖσιν,
Ὡς βόδον ἐκ κάλυκος διδυμάζουσιν· ἡ πάλαι φαίης

Ἡρῦς ἐν μαλάκεσσι ῥόδων λειμῶνα φαεινῶν·
Χερσὶν δὲ μαλάων ἐρυθαίνετο· γιονοειδὴς
Καὶ βόδα λαμπόχιτων· ἀπὸ σφυρὰ λάμπετο κύρης,
Πολλαὶ δ' ἐκ μελίων Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ἐδίδυσαν ἐπουρανίας· εἷς δ' ἦν ἑκάστης
Ὀφθαλμὸς χελιδόνος ἑκατὸν Χαρίτεσσι τιθήλης.
Ἀβρεχέως ἔρρεεν ἐπὶ ξίον ὕδατος Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν αἰεὶ πολλὸν ἀείρεται ἀθάνατον ὕδωρ
Κύπριδος ἀφρογενείης, νῦν δ' ἐλιφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἀπαλὰς φρένας ἔνθ' ἦν τις ἀνδρῶν.

Ἦεν ὃς ἐμνήσαντο ἔχειν ὁμοδίαιτον Ἡρῶ.
Ἦ δ' ἄρα καλλιθέμιδλον ὅτῃ χθονὸς ἀλᾶτο,
Ἠσυδόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ τις ἐπ' ἠϊθέοισιν ἐδαΐκατο, καὶ ῥάτο μόθον.
Καὶ Σπάρτης ἐπέβην· Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἦ ῥα μόθον καὶ ἄεθλον ἀκόνιμμ' ἀγλαΐαων.
Τοῖον δ' ἔπος ὄπασε νίκην κεδνὴν δ' ἀπάλυν τι.
Καὶ πάχα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρην δ' οὐκ ἔμβρεν ὀπωπῆς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ καὶ Ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶδ',

Ἡμετέρην περίκοιτον ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρῶ.
Εἰ δή μοι οὐκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφέσσειν,
Τοῖλιν μοι, Κυθέρεια, νέλιν περίκοιτον ἀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠϊθέην τις ἐφαίνετ' ἄλλοθεν ἄλλῳ·
Ἕλκος δ' ἀπολεκέπων ἐπεμήνατο κάλλει κύρης.
Λίνεται δὲς λείαν δρῦν, σὺ δ' ἂς ἴδις ἐγκλέα κύρην,

Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατασπεύσειν φρένα κύμασι·
Ἀλλὰ πνειπαύστοισι θαμὰ πρὸς ἀθρόκτον ὀΐσσῃς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν σεσαλεῦσ' ἀμφὶς Ἠρῦς,
Σιδὼ βλεφάρων δ' ἀκτῖνα ἀίξασα πυρσὸς ἐρώτων,

Καὶ κραδίῃ πάφλαζεν ἀνικήτῳ πυρὶ θυμῷ.
ΚΑΛΛΟΣ γὰρ πείπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὠξύτερον μερόπεσσι πέλε πτερόεντος ὀϊστοῦ.
Ὀρθαμὸς δ' ὁδὸς ἦεν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλισθαίνῃ, ἢ ὅτι φρένας ἀνδρὸς ἁφάσσῃ.
Εἷλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς,
Ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδὼς δέ μιν ἔσχεν ἀλῶναι.
Θάμβεε δ' εἶδος ἄειρον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀναπάζων,
Ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀγλαΐην ἴσατο κούρης.

Λοξὰ δ' ὀπιπεύων δολερὸν ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παρακαλέων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνῆκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἠσυχίῃ δ' ἣ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἰμερόεσσαν εἴλιε ἀπίκρυφον ὀπωπήν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν· ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅτι πόθον ξυνῆκε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
Ὄφρα μὲν ἐν Λειάνδρῳ ἐδίζετο λάθριον ὦρλιν,
Φέγγος ἀναστείλασα κατήλυθεν εἰς Ἅλα νύξ.

Ἐκ πρώτης δ' ἀνέφηνε βαθύσκιον ἄστεος αἶσης.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ὑπερώσκουσαν ὁμίχλῃ.
Ἠρέμα μὲν θαλίῃσι ῥοδεσσὶν ἔπι πύλας κούρης,
Βυσσόθεν ἐσοράασε διάτμητον. ἡ δ' ὑπερωπὴ
Οἷά τε χωομένη ῥοδέῃσι θέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατὴς ἐνόησε χαλίφρονα νεῖμα κούρης,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυμηδάλου ἔλκε χιτῶνα,

Ἐκ πε-

Ἔρχεται ἡμέτερος ἄγαν ἐπὶ καιρὸς ἐταίρῃ,
Οὐδὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐρχόμενον πορθῶν Ἡρώ,

Οἷά σε δὴ ἐθέλουσα πόθῳ δ' ἀνιηρὸν ἀνῆκται
Θηλυτέροις θαλάσσῃ ἀπειλήσαντα Λεάνδρῳ.
ΞΕΙΝΕ τί μοι μύθοισι δόλον συμφορὰ παρθένον ἔλκεις;
Ἄλλην δεῦρο κέλευθον ἐμοὶ δ' ἀπόχεπε χιτῶνα.
Μιῦν ἐμοὶ ἀπόθεσθε πολυκτεάνων γυναικῶν.
Κύπριδος ἔστι ἰόπλα θεᾶς ἱερώτερα δῶρα.
Τοῖα μοι ὑγρὰ λύσαντες ἐοικότα παρθενικῆσιν.
Θηλείης ἢ Λεάνδρος ἐμοὶ κλύειν οἶσιν ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένην σιωπῇ παρθενικήν.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἐν θρόνοισιν ἀπειλείοντι γυναῖκες,
Παρθενικῶς ἢ φίλης ἀπαλὴν χέρα χεῖρι πιέζων,
Τοῖον μὲ δυσκέλευθον, πόθῳ βεβολημένον οἶσιν.
ΚΥΠΡΙ οἱ ἐλπὶς Κύπριδι, Ἀδωναίῃ μετ' Ἀδώνιν,
(Οὐ γὰρ ἀπηχθόμεθα ἐοῖσι κακὸν σε γυναιξίν.
Ἀλλά σε δυσκέλευθον Διὸς Κρονίαν θ' ἱκέτευω)
Ὄλοι θ' ὅτι σὺ τοῦτο, καὶ ὀλβίη ἦσθα μήτηρ.
Γαστὴρ, ἢ σ' ἐλόχευσε, μακρὸν πάτει· ἀλλὰ λιτέσθων
Ἠμετέρων ἑτάρων, πόθῳ σὴ ἐλεήσεται ἀνίῃ.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, φύλασσε Κύπριδι σιγῇ.

Δεῦρο ἴδῃ, μυστηρὸν ὅτε μαίνεται δαιμὼν δαίμων·
Παρθένον οὐκ ἐπιοῦσαν ὑποδρήσεται Ἀφροδίτη·
Παρθενικαῖς ὁ Κύπρις ἰαίνεται· Τιθωνὸν
Δαδοῦχον σιγῶντα τὸν οἱ φιλέει Κυδέρειαν,
Σὸν δ' ἱππίῳ μὲ κόμιζε, κ', ὑπ' ἐφέδρῳ, παρακοίτην,
Τὸν σὸν Ἔρωτ' ἠθέλησεν ὁδοῖς βαλέειν λυγίσας·
Ὡς δρασὼν Ἡρακλῆα δρὰς χαμαιπετὴς Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκέλευσεν Ἰαρδανίῃ ποτὶ νύμφῃ.
Σοὶ δ' μὲ Κύπρις ἔπεμψε, καὶ ὑμᾶς πάσῃ Ἐρατοῖ
Παρθένῳ κ' ἐν λέλυται ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀπαλάτῃ.

Ἦ ποτε Μεγαρίων ἐρατεινὸν ζεύγνυ ἔρωτα
Παρθενίης ἁλίγκιον· ἠλωσεμβόης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πόθος οὐκ ἐπόησεν, ἐπεὶ καλὴν ἴδετο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, καὶ Κύπριδι μῶνος ἐλείγης.
Ὡς οἱ πὰν παρέπαισαν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτύχοισι πεφορτάζεσα μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἀρ' ἔτυζε θέλουσ' ἔθελ' ἦτορ ἀπατᾶν·
Αἰδοῖ ἐρυθήσασ' ἐπεκλάσσατο παρειήν.
Καὶ χθονὸς ἔξεσε ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν αἰδομένῃ ἴ
Πολλάκις ἀμφ' ὠμοῖσιν ἑὸν ξανθὸν χαίτην.

Πειθὼς καὶ τάδε πάντα θεμαγγελος παρθενικῆς ἴ
Ποιηδομένης ἀναφανδὸν ὑπόκρισις ἔδρα μανίης·
Ἦλθε γὰρ γλυκὺ πικρὸν ἐδέξατο κἠδὲν Ἐρώτων,
Θέλγητρα ἧς κραδίης γλυκερῷ πόνῳ παρθένος Ἡδώ,
Κἀλλεῖ δ' ἐυερέπτης ἀνεπλέκετο λεπτὸν ἀράχνην.
Ὅρφνα μὲν ἐν πόντῳ γαῖαν ἔχεν ὑδρηδὸς ὀπωπή,
Τόφρα δὴ καὶ Λάϊον ἐφαμαξεύοντα θεοῖσι
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλὴν χθόνα κύκλα κυήσας.
Ὀψὲ δ' Ἀνιόχην γλυκερὴν ἀνιηκότα φωτί,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀπουρίζουσα θεσπίτι.

ΞΕΙΝΕ, ποῖς ἐπέβης πολιὴν ἅλα; ἢ ῥα καὶ οὔπω
Τίς σε πολυπλάγκτων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἵ μοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Τίνα δὲ πάντα μέλεα ἐφθέγξατο πῶς δὲ λάβητε
Ξεῖνον ἐὸν καὶ δῶτον ἐμοὶ φιλίητα δίοιος;
Ἀμφαδὸν ἐ δώσωμεν γάμοις ἑοῖσιν πολίταις·
Οὐ γὰρ ἐμοὶ τιμήεσσα τεὴ δάμαρ ἦν δ' ἐθελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμοὶ ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δώσουσι γεραιτέραι ἀπολιπεῖν φλέγας ὁρμῆς·
ΓΛΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοχάρτερος ἐν δὲ σιωπῇ

Ἔρχεν ἑὸν πλόον πεζὸς, ἐπὶ τετράδιον ἀγκὼν
Εἷπε δ' (ἐμὴ κραδίη) τιν' ὑπόπτιον, ἢ σὸν πάσχει;
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἠρώ.

Πύργος δ' ἀμφισβητος, ἐμὸς δόμος ἠγανορέων,
Ὦ ἐγὼ ναυπάιδων σὼ ἀμφιπόλῳ τε μόνη,
Σηστιάδος περὶ πόλιν ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πόντον ἔχω, συνεχεῖς βυλλίδι πεύκων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, ἀλλὰ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἦῶ
Ἐξ ἁλὸς ἠερέθεντος ὀδυρόμενοι ἔασιν ἠχώ.

Ὡς φαμένη ῥοδέοιο κατὰ φάρεϊ κρύπτε παρειήν,
Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λοίσορθος δ' ἅμα πᾶσι βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ.
Φεύγετο πῶς εἶη Ἔρωτος ἀλαθέϊ νεῖν ἀγῶνα.
Ἀνδρα γὰρ ἀπολόμενος Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάγκη,
Αὐτὸς ὁ παυσιμάχας βυληφόρος ὅστις βέβοπται.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χαίμπτει Λεάνδρῳ.
Ὀψὲ δ' ἀλασθόμενος πολυκύμονα νηχε ἐπὶ μόδιον.
ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δ' ἔρωτα καὶ ἄζυγον οἶδμα πρήσσω,

Εἰ πνοιὴ παφλάζοιτο, καὶ ἀθρόον ἔστυγε ὕδωρ.
Οὐ προμέω βαρὺ χεῦμα τόδε μεταδόρπιον ὄϊκον,
Οὐ βρόμον ἠϊόνεσσι βαρυδμήτοιο θαλάσσης·
Ἀλλ' αἰνὰ κατὰ νύκτα φερέσβιον ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀμείρονον· ἐκ δέ με δέγει γὰρ
Ἀντία σεῖο πόλισμος ἔχει πολιήρεα Λέσβου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἅμα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἐκ περάτης ἀνάπαυε καὶ ἠέρος ὄρφνα φοήσας·
Ἔσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
Καὶ μευ ὑπαὶ δίνων, ὑκ ὀφέλλω, δύσεται βοώτης,

Οὐ θρασὺν ὠρίονα; καὶ ἀζέσχετον ὁλκὸν ἀμάξης,
Παπείδος ἀντιάειρον, ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἰκοίμην.
Ἀλλὰ σίλλ πορύλαξο βαρυπείοντας ἀήτας.
Μή μιν ἀποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα δυμὸν ἐλέσθω,
Λύχνον ἐμῷ βιότοιο φαεσσόον ἠλιμονῆα.
Εἰ δ' ἐτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ὤνομα καὶ σὺ δαῆναι;

Οὔνομα

Οὔτοιμά μοι Λείανδρε, ἐϋστεφάνῳ πόσις Ἡρῦς·
Ὡς οἱ ἱδρῶ κρυφίοισι χάμαις σωμὸν θέντο πελάσσαι·
Καὶ γυχίῳ φιλότητι καὶ ἀγχόθι νυμφαίων
Λύχνῳ μαρτυρίῃσιν ὁπιζόμενοι φυλάξειν·

Ἡ μὲν ἐὸν πατὶ πύργον, ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα,
Μή τι παραπλάζοιτο, βοὴν σημήϊα πύργου,
Πλῶτε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
Ἦλθε χαροπὸς Ἔρως ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλῃ,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγοντα, καὶ οὐ πυθόμενον Λειάνδρου·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίῃ λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,

Ναυπλίης χαλεπῆς πλεσκόπον ἀγγελιάπτην.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἠρὲ λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
Θυμὸν Ἔρως ἔρλεξεν ἐνεγκαμένοιο Λεάνδρῳ·
Λύχνῳ κοιμήσας σωτῆρί τε· πὰρ δὲ θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥυδίων πολυηχέα βόμβεον ἀκτέων,
Ἔτρεμε μὲν τὸ φέγγος, ἔπειτα δὲ πάρσυς ἀείρας,
Τοίοισι φυσιλήκτο παρηορέων φρένα μύθοις.
ΔΕΙΝΟΥ Ἔρως καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀμφὶ θαλάσσῃ
Ἔστιν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.

Λάζεο πῦρ κεραδίνη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοδίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώτεις ὅτι Κύπρις ἀπ' εὐπορέος δέδυ θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ὑγρητέρων ὀδυνάων;
Ὡς οἱ πὼν μελέων ἐκαπλὶ ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἐπὶ δ' ὄσφυϊ κηρύλῳ,
Ἠϊόνι δ' ἐξῶρτο, δίμας δ' ἐρρίπτα θαλάσσῃ,
Λαμπομένῃ δ' ἐπιδέδυκε δέμας κατηναντία λύχνῳ,

Αὐτὰρ

Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσυλος, αὐτόμολος πᾶσι.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσσόρος ὑψόθι πύργου,

Λιγαλέης αὔρησιν ὅθεν πνοιὴ σείεν ἀήτης,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστὼ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη πὴ ναύλοχον ἀκτήν,
Καί μιν ἐὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγον ἐκ δ' ὀαρέων
Νυμφίον ἀθμαίνοντα πεπαυμένα σιγῇ,
Ἀφρογόμους ῥαθάμιγγας ἐπιβλύζοντα θαλάσσης,
Ἠγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς δόμος παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, λίμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδίνῳ, καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσόπι δ' ἀθμαίνοντι φιλιώρεες ἔαχε μίθυς.

ΝΥΜΦΙΟΣ, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἄλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδήποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τέλειε γάμοιο· μὴ ὀπιθόχρυσον καὶ παρέλθῃς.
Ὣς ἠμὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' ἄσμενος ἦγε κέλευθον.
Ἦν γάμος, οὐκ ἀκόρδιστος· ἔλιπε λέχος, οὐκ ἄτερ ὕμνων·
Οὐ ζυγίων ἱερήν τις ἐπεφήμισεν ἀοιδός,
Οὐ δ' αὐδὴν ἥρπαξε σέλας θαλαμηπόλον ἀγλαὸν,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπισκίρτησε χορείῃ,
Οὐκ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·

Ἀλλὰ λέχος τορέουσα τελεσγαμίοισι σὺν ὥρῃσι
Σιγὴ πᾶσαν ἔπηξεν, ἀνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένου ὑμεναίου·
Νὺξ μοῦνον ἔλυε χείροσι γαμοστόλος. Ἔνθα Λέανδρος
Νήχετ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου.
Ἡρὼ δ' ἐλκεσίπεπλος ἐὰς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ὡς δέμνιον ἀπάρθενος· ἀμφοτέρῃσι
Πολλάκις ἠνήσαντο καὶ ἐλθέμεν ἐς δύσιν ἠοῦς·
Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτουσες ἀνάγκας,
Παυσίδιον ζώεσκον ὅτι χρόνον, ἀλλ' ὅτε δειλὸν

Κρυβόμενοι ἀπόναο το πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Δὴ γὸ παχήεις ὑπὸλυδε χείμας ὄρη
Φειγαλέας δονέοσι πολυσφάλιγγας ἄελλας,
Βίνδεα δ' ἀσπέρχα ἡ ὑγρὰ θαμὰ θαλάσσης
Χειμέριοι πνέοντες ἀεὶ συφέλιζον ἀὴν,
Λυίλαπι μαιόμενοι ἄλλω ἄλα· τοῖσιν ὀιζὺς ἦ,
Ἦδη γὰρ μέλαιναν ἀπίκλασε δηχθέσι χέρσον
Χειμερίῃ ἡ ἄπνοον ἀλυσπάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' ἤ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερὸν ὦμε λιασθρ· διακλοπέη δέ σε πύργε

Ἤδη δὲ σημαίνουσι φαεσφορέῃσιν ὑμεναίων,
Μαινομένῃς ὄτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νηλειὴς ἡ ἄπις· ὄφελε ἡ δόμος Ἡρῴ,
Χοίμασ ἰσαιθρίοιο, ἰδὼν ἀπὸ δὲ Λεάνδρῳ,
Μηκέτ' ἀναστομίην μυχαίτερον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόδας ἡ μοῖρα βιήσατο, θελγομένῃ ἦ
Μορφέῃ ἀνέφανε ἡ ὑκὲπ θαλὸν Ἐρώτων.
Νὺξ ἰὼ, αὐτὸ μάλιστα βαρυπνείοντες ἀὴν,
Χειμερίης ποιῆσιν ἀκοντίζοντες ἀὴν
Ἀθρόον ἐμπλῆσαν δὴ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Δὴ τότε Λείανδρος φρὶ ἰδὼν ἐλπίδι νύμφης
Δμῳσελάδων πορόεντο θαλασσαίων ὄδὸν ὑδάτων.
Ἦδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγο πόντος· ἀνέσχετο παντόθεν ἠχὴ
Μαινομένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφίπτατο δίνας,
Καὶ κλύδων ἰὼ ἁλίας ἐερσιμαρύοιο θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς ἡ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευσι θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάονα θαλάσσης·
Ἀτθὶς δὲ βορέῃ ἀμείλιχα κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά οἱ ὕπνος ἄρπαξε· Ἔρως δ' ἐκ ἔρχεται Μοίρας.
Παντόθι δ' ἀχλυόεσσα συναντέϊ κῦμα δρομῆ,
Τυφλώσασα πορόεντος πολῶν δ' οἱ ὄκλασεν ὁρμή,
Καὶ δίνῃ ἰὼ ἀδάητον ἀχειμήτων παλαμάων.

Πολλὴ

Πολλὰ δ' αὐτομάτῳ χροὶ δῶκε θέρμα λαμπρῷ,
Καὶ ποτὲ μὲν κεφαλῆσιν ἐμαίνετο κάτω πίπτων ἄλλοις·
Καὶ δὴ λύχνον ἔπεσεν ἀπίστοισι πυκνὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχρὸν ἔμεινε λιπὼν πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔπι δηθύνουσ' ἐπ' ἀχλὺν πνοιστὸν ὀπαζεῖς

320 Ἴσατε, κυμαίνουσα πολυτλαίοισι μελίμνοις.
Ἤλυθε δ' ἠερίη, καὶ ἐκ δόμου νυμφίον Ἡρώ,
Παστόθι δ' ὄρμον πτύσσεν ἐπ' εὐρέα κῶπα δαλοῦσα,
Εἶπε δὲ σὺν θρήσσεν ἀλώμενον ὄν παρακοίτην
Λύχνε σβεννυμένοιο. Παρὰ κωπίδα δ' ἄρα νύμφη
Θρυπτομένων ἀπλάδεσσιν ὀπὴ ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέον ῥίξασα πέπλον ἀμφὶ χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν πεφόρηκε κατ' ἠιόβατον πόδα πύργου.
Καδδὲ δ' Ἡρὼ πέσησι σὺν ἀλλυδὶς παρακοίτῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυκάτῳ περ ὀλέθρῳ.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑΕΠΗ

Ἄθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
Τύς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τύς τε γονεῖς τίμα, τύς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετὴν ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πρᾴοισι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὺν ἁμαρτάδι, εἴνεκα μικρῆς,
Ὅφρα δυνῇ· δυνατὰ μὲς γὸ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν' ἔπως ἴσθι· κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρῶτα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ· φρίξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλων
Μήτ' ἰδίᾳ· πάντων δ' μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν ἐθέλ μηδὲν ἐάζειν.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωτο ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλοτε μὲν κτᾶται φέλει, ἄλοτε δ' ὀλέθρῳ.
Οὕτω τε δαιμονίῃσι πάχαις βεβροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δ' ἐπέπρωτο, καὶ ὀδύνην δαίμων· ὃν δὲ ἕκαστος
Οὐ πάντα τοῖς ἀλαθοῖς τέτρηνε πολὺ μοῖραν δ' ἔδωσε.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοίτε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ' ὧν μήτ' ἀκλήστου, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴρειάς σαυτὸν· ἕωθεν δ' ἰὼν πρὸ πλείστης,

Πρᾴως

Πρᾶγμ᾽ ἔχ᾽· ὁ δ᾽ οὐτοι ἐρέω, ἐπὶ πᾶσι τιθεὶς
Μηδὲν, μήτε λόγῳ σε παρεὶς μήτε τι ἔργῳ,
Πρῶξαι μηδ᾽ εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερον ἔσται.
Βουλὴν δ᾽ οὐ σοὶ ἔργω, ὅπως μὴ μοῖρά σε πλήσῃ
Δειλῇ τοι φρήσιν τε λέγειν τ᾽ ἄνδρα τε ἐνθρῴσκειν.
Ἀλλὰ τάδ᾽ ἐπτελέειν ἄ σε μὴ μετέπειτα ἔοικεν.
Πρῶτα μὲν γὰρ δὴ μὴ πίσυσι, μηδὲ πιθέσθω
Ὅστις χρεὼν ἢ τερπνὸς τὸν βίον ἢ δὲ διάξειν.
Οὐδ᾽ ὑμοίης ἐ θεὸς σῶμ᾽ ἐμέλησε ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποῦ τε μέγιον ἢ σθένος γυναικῶν τε
Ποιεῦσ᾽· μέγιον ἢ λέγω τόδ᾽ ἢ μὴ σ᾽ ἀνήσῃ.
Εἰδῆς ἢ λαιτὰν ἔχειν καὶ δάρειον, ἄφρονα.
Καὶ περύλαξό γε ταῦτα πιεῖν ὁπόσα φόβον ἔχει.
Μὴ δὲ παναῦν παρὰ κοιλὸν, ὁπῖα καλῶν ἀλαήμων.
Μηδ᾽ ἀνελὼν διερὸν ἴδῃ· μέγιον δ᾽ ὅτι πᾶσιν ἄειστον.
Πρῶτα δὲ ταῦθ᾽ ἃ σε μὴ βλάψῃ· λόγοισι δὲ σοῖς ἔργοις.
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι σοῖσι δέξασθαι,
Πρὶν σὺ ἑωυτοῦ ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου ἐπίξεσθαι καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἂν πρήξας, ὀδυνήσεαι· χρηστὰ δὲ, τέρπει.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐμμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾷν σε.
Ταῦτά σε δ᾽ θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ᾽ ἔρχεο ἐπ᾽ ἔργον,
Θεοῖσιν εὐξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύστασιν, ἣ τε ἕκαστα διέρχεται, ἣ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ᾽, ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν πάντες ὁμοίως·
Ὡς σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ᾽ ἔχοντας.
Τλήμονες, οἳ τ᾽ ἀγαθῶν πλάς ὄντων οὐκ ἰσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν πᾶσιν σωίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήμαθ᾽ ἔχοντες.
Ἀνυχὴ γὰρ σωεπαδὸς ἕεις βλάπτουσα λέληθεν

Σύμ-

Σίμιρτος, ἰὼ ἰὼ θεσπέσιον, αἰκῆς δὲ φθίμενε.
Ζῶ πίτνε, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσεως ἅπαντας,
Ἢ πᾶσιν δίκαιος εἶσι τοῦ δικαίου χῶρος.
Ἀλλὰ σὺ δαίμων, ἐπεὶ θεὸν ἐγὼ δὴ βεβαῶσα,
Οἷς ἰαχὴ σεσάωμαι φύσις ἀμείνων ἔκτα.
Ὧν εἰ σὺ πίστεως, μεγάλως ἂν σε καλέω,
Ἐξαίσιος, ἐμοῖ δὲ πάντων ἀπὸ σῶν δὲ σώσεις.
Ἀλλ' ἄρχε βαιὸν ὃν εἰ πόλιν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἐν τε λύσει λιτῇς κείνοις χθονὸς ἔκτα,
Ἡτίζων γενέσιν σπόρε καθ' ἱερὸν ἀείσιν.
Ἦν δ' ἀπολείπας σῶμα ἐς αἰθὶς ἀλθὶς ἔλθῃς,
Ἔσται ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἐπ ἀνθρώ.

ΜΟΣΧΟΥ

ΜΟΣΧΟΥ

Ἔρως Δραπέτης.

Ἀκ᾽ πρις τὸν Ἔρωτα τὸν ἰήϊα μαχητὴν ἐβόσκει,
Εἰτις ἐπὶ πειθοῖσι πλανάμβιον εὗρεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ἀμαυροῖς γάρ ἐν ὄσσοις
Μειδός τοι, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος, καὶ μάλα γυμνός.
Ἐστι δ᾽ ὁ παῖς θελξαμβος· ἐν οἴκοισι πᾶσι μάθοις νιν.
Χἠ μὲν ὑλακὸς, πυκνὸ δ᾽ ὑλάει· ὁ δὲ μαίνεται δ᾽ αὖτε
Δεμνίοις καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀλλὰ λάληµα.
Οὐ γὰρ ἴσον γούνοις καὶ φωνῇ. ὢς μέλι, φωνά.
Ἦν ἡ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμαξος· ἡπεροπῆται,
Οὐδὲν ἀλαθεύουσι· δόλιον βρέφος, ἄχθια παίδων.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ᾽ ἰταμὸν τὸ πρόσωπον·
Μικκτὰ μὲν τίλλω τὰ χρυσία, μακρὰ δὲ βάλλει.
Βάλλει κ᾽ εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς ἅιδαο βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τοῦτο σῶμα, νόος δ᾽ οἱ ἐμπυρίεσσι.
Καὶ πτερύεις ὅσον ὄρνις ἐρίπτα· ἦμος ἐπ᾽ ἦμυς
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σταλάγχυσις ἡδείῃ.
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ἀφ᾽ ὑψόθεν ἦ βέλεμνον·
Τυτὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ὃς αἰθέρα δ᾽ ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσιον ὦμοι γῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ᾽ ἐστὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τῆς πολλάκι κἠμὲ πιέσκει.
Πάντα μὲν ἀγρια, πάντα· πολὺ πλέον δ᾽ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὶς ἐοῖσα· ἅλιον αὐτὸν ἀναίδει.
Ἦν πύ γ᾽ ἅλῃς τῆνον, δόσις ἄγρι, μηδ᾽ ἐλεήσῃς.
Κ᾽ ἢν ποτ᾽ ἰδῇς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ,
Κλαῦ γελάσας, πύ γιν ἔλκε, καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐστί.
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε παῦρα καὶ ἐσθλὰ δοκεῦντα δοσὶ μοι ὅπλα,
Μὴ δίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυκνὰ πάντα βέλεμνα.

ΒΙΩ-

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

Ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος.

ΑΙάζω τὸν Ἄδωνιν. Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἔνι φάρεσι, Κύπρι, κάθιζε·
Ἔγρεο δειλαία λευκοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὠρέσι, μηδὲν ὀδόντι
Ἀδικῶν λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ κύπειον ἀνιᾷ
Λειπὸν ἀμπνύχων, τὸ δὲ οἱ μέλαν εἶδος αἷμα.
Χιονέας κατὰ σαρκός· ἀπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶν χειλέων· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπρις μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἐζόντος ἀρέσκει.
Ἀλλ' οὐκ εἰδὲν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἃ Κυθέρεια φέρει τὸ πικρότερον ἕλκος·
Κεῖνον μὲν τὸν παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νυμφαὶ κλαίουσιν ὀρειάδες· ἃ δ' Ἀφροδίτα,
Αὐσταθέα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὲς ἀλάλη
Πεντάλεα, νήπληκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βατοὶ νιν
Ἐρχομέναν τείρουσι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπουσι.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα· δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀκούειν βούουσα πόθῳ, καὶ παῖδα καλέουσα.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δ' μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠερέθετο.
Στήθεα δ' ὀπὶ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑάκινθοι
Χίονεοι τοπάρος δὲν Ἀδώνιδι πορφύρεντο.
Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, ἐπωδύρατο Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα; συνώλεσεν ἱερὸν οἶδ'.
Κύπρις μὲν καλὸν εἶδ', ὅτε ζώοισεν Ἀδωνις.
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σοὶ Ἀδώνιδι Κύπρις, αἶ αἶ.
Ὤρεα πάντα λέγετε καὶ αἰ δρύες, αἶ δ' Ἄδωνιν
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πάνθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ πηγαὶ δ' Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύεντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνοντ'· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κραμιὰς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὰν ἀείδει.
Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντιβόασιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπρι σᾷ αἰνὰν ἔρωτα τίς οὐκ ἐκλαύσετ' ἄν; Αἶ αἶ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδ' ἄγριον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάλλας ἀμπετάσασα χιτῦνα, Μέῖνον Ἄδωνι.
Δυσσταμένα μεῖνον Ἄδωνι, παύσατον ὡς σε κιχείω,
Ὡς σὲ φιλήσω, ἁ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔχεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' ἐκ πνεύματός μοι φίλασον·
Τοσσοῦτόν μοι φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλημα·
Ἄγρις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
Πιεῦμα τὸν ῥοφέεις, φίλαμα δ' τᾶτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ μοι δύστηνε φεύγεις,
Φεύγεις μακρὰν Ἄδωνι, κἀγὼ διώκω σε Ἀχέροντα,
Καὶ σιγᾶν βασιλῆα κ' ἀγέλαν ἁ τάλαινα
Ζάω, κἀθὲς ἐμεῖο, κἀ κ' λωάμαί σε θηώκην.
Λαίμβασε Περσεφόνα τ' ἐμὸν πόσιν· ἴσχε γὰ αἶψα
Πολλὰν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δ' πᾶν καλὸν ἐς σὲ κατῤῥεῖ.
Εἶμὶ δ' ἐγὰ παθέουσα, ἔχω δ' ἀπόρεσσον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τ' Ἄδωνιν, ὅ μοι δύνᾳ; κἀ σε φοβεῦμαι
Θνάσκειν, ὦ περίθαλπε· πόθος δ' μοι ὡς ὄναρ ἔβα.
Χάρη δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δῶματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἄλια πάσας ὅλωλε· τί γὰ πολιηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἦν τοσσοῦτον ἁμῖνας ἀμφὶ παλαίειν;

Ὡς δ' ὀλοφύξατο Κύπρις· ἐπωιάζουσιν Ἔρωτες·
Αἱ δὲ τὸν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις,
Δάκρυσιν ἁ Παφίη τόσσον ἐπιχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὸ δὲ πίπτον ὑπὲρ χθονὸς ἵεται ὦδε·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὸ δὲ δάκρυα τῶν ἀνεμώνην.

Αἰάζει δ' Ἄδωνιν Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Μυρία δ' ἐν στρυμοῖσι περὶ χροὶ μύρεο, Κύπρι·
Ἕς δ' ἀλαὸν βιβάς, ἕσσαν Ἀδωνίδι φυλλάδ' ἐπίσσευ·
Λείπεο νῦν ἄλσεα, Κυθέρεια, τὸν σὸν πόσιν ἄρτι θανόντα·
Καὶ νίκης ὧν καλὸν ἄεθλον, καλὸς νίκης οἷα καθ' ἁδονάν·
Κάτθεο μὲν καλάθους, ἐν δὲ φάρεσιν οἷς ἐκάλυπτες,
Χρυσείῃ ἐν κλιντῆρι· πόθει δ' ἐγκοίλιον Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοις μὲν ἄνθεα· πάντα σὺν αὐτῇ,
Ὡς τὴν Θ', τέθνακε, μὲν ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δὲ μὲν μύροισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύδω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κίκλῃ δ' ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν ἁμάσι πορφυρίσσει·
Ἀμφὶ δὲ μιν κλαίοντες ἁμαδρυάχυσιν Ἔρωτες,
Κειρόμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· καὶ τὰ μὲν αὐτῶς,
Ὅς δ' ὀϊστὸν ἔλυσε, τὸς δ' εὐπέπλοιο φαρίτλιον·
Καὶ τὸν μὲν λύσε πῆλαν Ἀδωνίδ Θ', ὃς δὲ λίβησε
Χρυσείοις φορέεσσιν ὕδωρ· ὁ δὲ νηεὶς πέτρῃ
Ὅς δ' ὄπιθεν πεζεύει, ἀναλύεται δ' Ἄδωνιν.

Αὐτὰρ τὴν Κυθέρειαν ἐπωιάζουσιν Ἔρωτες·
Ἔσβεσο λυγρὰ πάθεα· πάλιν ὀπὶ φρεσὶ θυμὸν Θ',
Καὶ σίρικτρ ἐξίσπευσον μελίλιον· ἐκ δ' Ἄιδαο
Θυμὸν ἑλοῦ· ἀνιηρὸν μὲν Θ', ἀλλ' οὐ σὸν ἄεθλον.
Αἰ αἰ τὸν Ἄδωνιν ἔτι κλαίομεν, αἰ αἰ Θυμβραίαν,
Αἰ χαλεπὰ κλαίοντι πανώρια τὰ Κυθέρεια,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπὶ δρυμῶσι κέκραγε·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λάκοντι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ Διώνας·
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀναπλάσαιτο Ἄδωνιν,
Καὶ μὴ ἐπιθείσαιτο ἃ Νέμεσις ἐκ ἐπιτύχοι·
Οὔ μὰν οὐκ ἐθέλει, κείνα δ' ἃ μὴ ἐπιθεῖσα πολύτλας·
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, πόνος γὰρ ἴσος καὶ ἄνω·
Εἶσαῦ πάλιν κλαύσεαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλγεα δύνων.

Εἰς Ἥλιον

Εἰδύλλιον β.

Ἴξευτὰς ἔπι κῶρος, ὀρ ἄλσεϊ δενδρήεντι
Ὄρνεα θηρεύων, ἢ ἀπόζοπον ἤλυθεν Ἔρωτα
Ἐσδύμενον πύξοιο ποτὶ χλαδὸν ὡς δ' ἐνόησε,
Χαίρων, ὄφρα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλήλοισι συνείρων,
Τᾷ μὲν τᾷ δ' Ἔρωτα μετάλιθον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ πᾶς ἀγρεύων, ἔνεχ' οἷ τέλος ἤλυθ' ἀπάντᾳ,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀερτήρια φρίσσων ἴχνευεν,
Ὅς νιν πάνδ' ἐτέχνα ἐδιδάξατο, μὲν λέγω αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον, αὐτὰς ὁ φρίσσων
Μειδιάων λίγυσι χάρη, μὲν ἀμείβετο πᾶδα,
Φεῖδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε πῶρτιον ἔρχευ.
ΦΕΥ ΓΕ μαχερόν. καὶ χὸ ἐπὶ τὸ θηρίον ὄλλυσι ἕκατι
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἦν δ' ἀνύσῃς ἐς μίτρον ἔλθῃς,
Οὔτες ὁ νικῶν φόβον μὲν ἀπάλυσι, αὐτὸς ἀφ' αὑτῷ
Ἐλθὼν ἁρπίνας μαθήσαν ἐπὶ σεῖο καθήξει.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΡΓΟΝ.